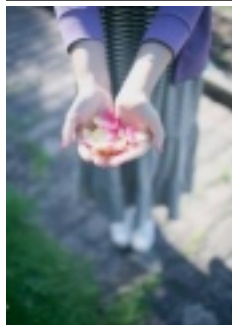

Vì đó là em

Contents

Vì đó là em	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	16
7. Chương 07	19
8. Chương 08	22
9. Chương 09	25
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15 (end)	46

Vì đó là em

Giới thiệu

Nó, một thằng con trai trầm tính, ít nói, với mọi người trong cái lớp 10A2 này, không một ai có thể l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-do-la-em>

1. Chương 01

Chap 1: Nhập học.

Gió vi vu thổi qua cửa kính ô tô, bên tai tôi là những âm thanh quen thuộc của bài hát “ kiss the rain ”, nhẹ nhàng và sâu lắng. Hôm nay, tôi lên cấp 3, sau khi kết thúc học kì lớp 9, thi đầu vào với số điểm khá cao, và có trong danh sách lớp 10A2, lớp được gọi là trọng điểm bồi dưỡng của cả khối, cùng với lớp A1, mà theo các cô giáo hay gọi thì đó là lớp “ chọn ”...

Hàng cây xanh lá đã dần ngả màu, chiếc xe ô tô lăn bánh một cách chậm chạp, uể oải như mệt mỏi, đơn giản, hôm nay là ngày khai giảng, học sinh đang lũ lượt đạp xe tới trường, tiếng cười đùa tíu tít của chúng nó, còn tôi, ngồi nhìn hàng cây bên đường, phố phường qua cửa sổ, cảm giác mới lạ thật, hôm nay đã là học sinh cấp 3 rồi, lớp 10, và cũng đã lớn...

- Tới nơi rồi, con vào học đây bố ạ...

- Uk, ở nhà cố gắng tự chăm sóc bản thân đấy, đừng thức khuya quá..

- Vâng, con cũng quen rồi mà, bố cứ đi lo công việc đi

Tôi mở cửa xe bước xuống, gió lành lạnh, trong xe đang ấm, tôi bước vội vào sân trường, cũng sắp trống báo tới nơi rồi, tôi liếc mắt, nhìn lớp xem ở đâu, khá may mắn là tôi nhìn thấy mấy đứa ở lớp quen quen đang ngồi, tôi đi lại gần, kéo ghế, ngồi xuống, bắt đầu nghe nhạc, không quan tâm gì tới xung quanh cả. Phía trên, bọn nó đang bàn luận râm ran, về trận bóng ngày hôm qua, về bộ phim hàn quốc, tình thoảng bọn con gái lại rú lên, như thể mấy anh diễn viên hàn quốc đang ở trước mặt bọn nó vậy.

Vậy là, bố tôi lại đi công tác, lần này có một tuần, khá là nhanh, so với những lần ông đi biệt cả tháng, còn tôi đối diện với 4 bức tường, trong ngôi nhà đầy đủ tiện nghi, nhưng thiếu đi hơi ấm gia đình, giá như.... Tôi còn mẹ, hồi bé, tôi vẫn thường hỏi bố: “ bố ơi, mẹ con đâu”, bố tôi chỉ cười cười “ mẹ con đang ở một nơi rất xa, nơi mà người ta gọi những người như mẹ con là thiên thần..... ”

- Thế mẹ là thần tiên à bố.. tôi cười với cái ánh mắt đầy hi vọng, trong ánh mắt trẻ thơ, thì những bộ phim về huyền thoại, những câu chuyện bà tiên trong cổ tích luôn được chúng sùng bái. Và những ai có đôi cánh trắng, cái vòng vàng sáng lóa trên đầu, là những người có địa vị và quyền lực tối cao...

- Uk, mẹ con là một thiên thần, và mẹ luôn dõi theo con, vì thế, con hãy cố gắng là một đứa trẻ ngoan nhé...

Tôi hăm hở, nói vâng một câu rõ to, nhưng tôi đâu biết, ẩn sau cái câu nói đùa ấy, là nỗi buồn của bố... một nỗi buồn không thể nói cho một thằng nhóc còn thò lò mũi xanh như tôi. Tôi cũng hay đòi bố đi tìm mẹ, những đêm dài, tôi khóc, tôi đòi mẹ, những lúc như thế, bố cố gắng làm cho tôi cười, bố làm ngựa cho tôi cưỡi, làm mặt xấu cho tôi, chơi chán, tôi mệt, lăn ra ngủ, bố ở lại, dọn dẹp chiến trường, rồi lại cặm cụi vẽ, bên chiếc bàn, với vô vàn giấy và thước kẻ.. bố tôi là một kiến trúc sư xây dựng.

Tôi thấy tủi thân thật sự, tôi muốn có mẹ thật sự, khi tôi chạy ủa về nhà, trong vòng tay của bố, tôi đòi bố đi tìm mẹ cho tôi, khi mà tôi tới lớp, bọn ở lớp chẳng ai thèm chơi với tôi cả, chúng nó gọi tôi là đồ con hoang, đồ không có mẹ....

Rồi tôi lớn lên, và tôi biết.. mẹ tôi đã mất khi tôi cất tiếng khóc chào đời, nói tới đây, ánh mắt bố tôi ướt ướt.. tôi cũng suýt bật khóc, nhìn thấy ông, đôi mắt long lanh đầy nước mắt, tôi thấy tình cảm bố dành cho mẹ tôi vĩ đại như thế nào, và đó, cũng là lần đầu tiên, mà tôi thấy bố, người vĩ đại nhất trong lòng tôi ... khóc.

Từ đó, tôi cũng chẳng có bạn bè, tôi chỉ thui thủi một mình, ngày xưa, khi mà tôi còn bé, bố là người bạn duy nhất của tôi, còn lại tất cả bọn bạn đều ghét tôi, coi thường tôi, chúng nó còn hùa nhau bắt nạt tôi nữa, vì trong chúng nó, tôi là thằng mồ côi. Lúc đó, tôi chỉ muốn về với bố, nhiều lần, tôi đòi, không thêm đi học, tôi chẳng muốn tới trường, nhưng rồi, bố động viên tôi, làm trò cười cho tôi, khuyên bảo tôi đi học.... bố nói, con phải học thật giỏi, rồi một ngày, con sẽ được gặp mẹ... và thế là, tôi cố gắng học, để mong mỗi một ngày, được chui vào vòng tay ấm áp của mẹ, được mẹ ru ngủ, mẹ đưa đi học như bao đứa trẻ cùng trang lứa. Thế rồi, thời gian cứ thế trôi, tôi lớn dần lên, trong tình thương của bố, tôi tự hào về người cha của mình, và tôi cũng bắt đầu khép kín lại, không bạn bè, không tiệc tùng, không chơi bởi, chỉ có mỗi một chú chó, tên nó là kiki, ngoài giờ học trên lớp, không học bài, không chơi thể thao, thì tôi chơi với nó, vuốt ve nó.... Bố tôi cũng ngày ngày không còn bên tôi nữa, bố hay đi công tác nhiều hơn, có khi cả nửa tháng, những buổi nhậu nhết tiếp khách, bố trở về, trong khi tôi đã ngủ say, và sáng sớm khi tỉnh dậy, bố đã lại đi làm, tôi tự lo, cho tất cả những gì gọi là nhỏ nhặt nhất trong cuộc sống, trong căn nhà mà có cả hồ bơi,

cả những chiếc ti vi màn hình phẳng.... nhưng, nó chả bao giờ có tiếng cười.... Tôi thèm, được như bọn nó, nhà nghèo thôi, những có cả mẹ, và cha...

Trên sân khấu trường đang có cái gì, tôi chả quan tâm, tôi ngồi nhớ lại cùng những ngày khai giảng, nói rằng không có bạn, thì cũng không đúng, thực ra khi ở tiểu học, tôi chả chơi với ai, vì bọn nó còn bé, cũng đều chưa hiểu biết, nhưng lên cấp 2, tôi có một vài người bạn, cũng gọi là thân... nhưng rồi vì lí do công việc, mà gia đình tôi chuyển nhà, tôi chả còn gặp được bọn nó, và ra đây, môi trường mới, tôi thấy ai cũng xa lạ, và tôi khép mình, tiếp tục khép lại. Tôi nhớ những người bạn cũ của tôi, nhưng giờ có muốn cũng chả gặp được, thái độ của tôi với môi trường mới cũng khác, tôi trở lên lạnh lùng, chả nói với ai câu nào, ai gọi thì tôi trả lời, dần dần, bọn nó cũng chả ai chơi với tôi, bọn nó gọi tôi là kẻ lập dị...

Tiết chào cờ đầu năm khai giảng đã hết, tôi lên lớp, chọn một chỗ ngồi trong góc lớp, chuẩn bị cho tiết mục mà tôi ghét nhất mỗi buổi khai giảng đầu năm.. giới thiệu về bản thân.

Thầy giáo bước vào lớp, một thầy giáo với cặp kính cận, dáng người dong dỏng cao, thầy còn khá trẻ, chắc là mới ra trường không lâu..

- Chào các em, đây có phải là lớp 10A2 không nhỉ..

- Dạ vâng, đúng rồi ạ.

- Uk, vậy thì được rồi, ít ra thì buổi đầu, tôi cũng không tệ tới mức vào nhầm lớp, các em ngồi đi... thầy cười hiền khô, bọn con gái xuyết xoa.. thầy đẹp trai, lại còn hài hước nữa chứ.

- Nào, cả lớp, hôm nay là buổi đầu tiên, chúng ta cùng làm quen với nhau một chút chứ nhỉ, gọi là trước lạ sau quen, rồi thì mon men làm cái gì thì làm... Tôi cứ giới thiệu trước, rồi sau đó sẽ tới từng em nhé...

Cả lớp lại được traten cười vỡ bụng, thằng bạn bên cạnh tôi cũng cười, nó quay sang bên cạnh tôi : ông giáo này vui tính mầy nhỉ... tôi chỉ khẽ quay sang : ừ một câu, chả nói gì nữa. Nó cũng im tịt, không thấy lên tiếng gì cả...

- Tôi tự giới thiệu, tôi là Nguyễn Hải Đăng, năm nay 28 tuổi, tốt nghiệp khoa toán, đại học sư phạm Hà Nội. Từ nay, tôi được phân công làm chủ nhiệm lớp này, cũng không biết sẽ theo các em tới bao giờ, nhưng chúng ta cứ đi tới đâu thì hay tới đó, đó là việc phân công của nhà trường... tôi thì có khá nhiều sở thích, thích nhất là đi chơi với bạn bè, du lịch đó đây, và cũng thích ngồi giải toán, bài càng khó, càng thích... thầy cười bên cặp kính cận dày cộp.

Cả lớp nhao nhao, bọn nó ầm ĩ lên, đứa nọ bảo một câu, đứa kia hỏi một câu, ví dụ như: thầy có người yêu chưa, thầy có con chưa, thầy thích ăn gì.. hay đại loại thế...

- Các em trật tự nào, để thầy trả lời từng câu một, ai có gì đề đạt ý kiến thì gơ tay, thầy sẽ trả lời từ từ nào....

Thế rồi từng đứa gơ tay đưa ra câu hỏi:

- Thầy có vợ chưa ạ...

- Thầy vẫn còn độc thân..

- Thầy có con chưa ạ

- Chưa có vợ thì sao có con được, cậu này hỏi hay thật..

Chúng nó tiếp tục nhao nhao lên hỏi, tôi thì chỉ thấy buồn cười, thầy giáo mà như thế này, thì bọn học sinh sao mà có thể nghe lời được, đúng là giáo viên mới ra trường, ít kinh nghiệm, thế này rồi bọn học sinh nó đề đầu cười cổ...

Kết thúc phần tự giới thiệu của thầy giáo, chúng tôi đến lượt giới thiệu về bản thân mình, theo như lời thầy, thì là mỗi lần lên, chỉ cần nói 4 điểm chính: tên, tuổi, tình trạng hôn nhân, và ước mơ.... Nào, mời em ngồi bàn đầu này bắt đầu nào....

Từng đứa, từng đứa một đứng lên trình bày về họ tên, tôi cũng cố gắng nhớ tên của bọn nó, ít ra thì học cùng lớp, cũng phải biết tên, để sau này, còn tiện có gì thì hỏi, chứ chả lẽ học cùng nhau mà gọi mày ơi mãi, trong khi chưa thân quen thì cũng không tiện cho lắm....

- Mình tên là Nguyễn Tuấn Đức, 15 tuổi, mình vẫn còn độc thân và... ước mơ của mình là trở thành đầu bếp...

Cả lớp tròn tròn mắt, thường thì người ta ước trở thành kĩ sư, bác sĩ, chứ ai ước thành đầu bếp....

- Một ước mơ khá thú vị đây, vì sao em muốn làm đầu bếp... thầy giáo hỏi tôi

- Vì em nghĩ, mỗi món ăn là một tác phẩm nghệ thuật, và em muốn sau này, được sáng tạo ra những món ăn cho riêng mình....

- Rất hay, thầy cũng ủng hộ em, hãy hết mình vì ước mơ, cho dù, nó có xa như thế nào, mặc kệ người ta nói như thế nào, thì em hãy cố bước, vì chỉ có nỗ lực, kể cả không đạt được ước mơ, thì em, cũng sẽ không phải hối hận vì đã chọn và phấn đấu cho ước mơ của mình...

- Em cảm ơn thầy ạ... tôi mỉm cười, rồi ngồi xuống... đây là lần đầu tiên tôi thấy vui vui, thầy giáo làm tôi có cảm giác như một người bạn, cái cảm giác mà tôi đã không có từ lâu...

Thời gian cứ thế trôi đi, cuối cùng thì tiết học cũng kết thúc, phải nói là, thầy giáo dạy toán đã để lại một ấn tượng khá tốt ngay lần đầu gặp mặt, với không chỉ riêng tôi, mà còn là cả lớp...

- Cháu chào bác... bố cháu lên máy bay chưa ạ.

- Rồi, mới bay lúc 9h xong, thôi lên xe về nhanh nào, đói chưa.. Bác cười hiền.

- Cháu chưa thấy đói, sáng nay cháu ăn muộn...

- Uk. Thế muốn ăn gì để bác bảo bác gái nấu nào..

- Dạ cái gì cũng được ạ..

Nhà tôi, ngoài bố ra, tôi còn có 2 người khác là bác Khang và bác Mẫn. Bác Khang là lái xe của bố tôi, còn bác Mẫn thì làm giúp việc, lo dọn dẹp trong nhà. Hai bác như là người thân của tôi, như một gia đình, tôi chưa bao giờ coi hai bác là người giúp việc cả....

Buổi tối, lại chỉ còn mình tôi, sau khi đọc xong 4 bài học sắp tới cho ngày mai. Tôi ra sân thượng, ngắm sao, bên cạnh là con kiki, chúng tôi ngồi như vậy, đã thành thói quen rồi, mỗi lần bố đi công tác, chỉ còn tôi ở nhà, tôi nhớ bố, nhưng không thể suốt ngày gọi điện được, tôi chỉ còn biết, bầu bạn với con kiki...

- Ki này, mày mà biết nói thì tốt nhỉ, anh với mày có thể nói chuyện với nhau. Bố càng ngày, càng đi công tác nhiều hơn, chỉ có anh ở nhà, với 4 bức tường vắng, thật sự thì giàu có để làm gì, nhiều tiền để làm gì, khi mà cuộc sống tẻ nhạt như thế này trôi đi, giá như ngày xưa, bố bên anh, chơi đùa với anh, như lúc anh còn bé... ước gì, anh được trở về ngày xưa..

Hình ảnh bố công tôi, làm trò cười cho tôi xem lại hiện lên, tôi ôm lấy cổ con kiki, xoa đều, nó rên lên khe khẽ nơi cổ họng, chắc là cu cậu đang sướng.. còn tôi, tôi ngẩng đầu lên trời, nhìn những vì sao trên kia... và tôi thấy hình bóng mẹ, ở đâu đó, nơi trời đêm xanh thẳm...

2. Chương 02

Chap 2: Thầy giáo chủ nhiệm.

Hôm sau, đang ngủ trong chăn, thì cái điện thoại báo thức reo ầm ĩ, tôi bật dậy, sờ cặp kính đặt trên bàn, và rồi chuẩn bị những thứ cần thiết cho một ngày học tập mới. Bước ra ban công, bầu trời cao, trong xanh,

nhưng mà, những cơn gió thổi làm cho tôi cảm thấy hơi lạnh. Con kiki đang chơi đùa với quả bóng của nó dưới sân. Kệ nó vậy, tôi vào trong nhà, bắt đầu làm vệ sinh cá nhân, mặc quần áo và đi học...

Nghe một bản rock chào ngày mới, tôi bước xuống xe, bắt đầu vào lớp, vẫn chỗ ngồi quen thuộc là cái góc lớp của tôi, bên cạnh thằng bạn lấm mồm mà tôi không ưa chút nào, nó nói suốt ngày, còn hơn cả con gái... Nhiều khi tôi phát bực với nó...

- Chào Đức....

- Uk, Chào Hiền.

- Hôm nay đi học sớm thế...

- Uk, hôm nay dậy sớm thì đi sớm thôi.

- Hi hi, cứ tưởng hôm nay Đức phải trực nhật

- Không, chưa tới lượt tớ..

Cái Hiền là lớp trưởng lớp tôi, mới được bầu hôm qua, tính con nhỏ này khá là hoạt bát, cũng xinh xắn nữa, một mẫu con gái khá hoàn hảo....

Đặt cặp xuống bàn, tôi bắt đầu lôi sách vở ra đặt ngay ngắn trên bàn, trong khi những đứa bạn tôi đang hò hét, hoặc là chúng nó thi nhau vẽ lên bảng các hình thù kì quái, rồi ghi tên đứa kia vào.. ví dụ như vẽ cái mặt lợn, và có mũi tên, như là “ Đây là Thanh “ chẳng hạn, đúng là , nghịch ngợm...

Phổ phường tấp nập thật, bắt đầu tới giờ đi làm, người người nhà nhà bắt đầu ngày mới , con đường trước cổng trường trở lên tắc nghẽn, một phần vì bọn học sinh chúng tôi đi đứng chả có qui củ gì hết, cứ dàn hàng ra mà đi, một phần, đang là giờ cao điểm nữa...

- Chuẩn bị học thôi nào, không nghĩ linh tinh nữa... tôi tự nhủ...

Tiết học đầu tiên là tiết toán, thầy giáo bước vào với nụ cười tươi:

- Chào các em, ngồi xuống nào....

Cả lớp ngồi xuống vị trí của mình, và bắt đầu mở sách vở ra, học những bài học đầu tiên, không khí của lớp học bắt đầu trở lên yên tĩnh, chỉ có tiếng thầy giáo giảng đều đều, thỉnh thoảng một vài người được gọi hoặc xung phong lên phát biểu ý kiến, và đó, tất nhiên không phải là tôi. Tôi ngồi chăm chú lắng nghe thầy giáo giảng, ghi lại những cái gì được coi là ý chính, trọng tâm của buổi giảng... 45p cứ thế nhẹ trôi qua..

- Buổi học hôm nay kết thúc, các em có thắc mắc gì không.

- Không ạ..

- Vậy thì chúng ta nghỉ ở đây, các em về nhớ làm bài tập, hôm sau thầy sẽ gọi lên bảng chữa bài.

Các tiết học tiếp theo, diễn ra trong sự bình lặng, không khí học tập bắt đầu trở lên căng thẳng hơn vào hai tiết lí và hóa..

- Đức, cuối giờ đi đá bóng với bọn này không. Mấy thằng ở lớp rủ..

- Không, tôi có việc rồi. Tôi từ chối bọn nó.

Thế là chúng nó đi về, không quên nhìn tôi với ánh mắt của một thằng lạc đàn, và theo chúng nó gọi, thì đây là không có tinh thần cống hiến cho tập thể, tôi mặc kệ....

Tôi lại trở về nhà, hôm nay. Tôi chơi bóng bàn với bác Khang, quả thực, trong các môn thể thao, thì tôi chơi giỏi nhất là bóng bàn.. cũng bởi vì, tôi thường xuyên được Bác Khang chỉ cho, từ cách giao bóng sao cho xoáy, cách đỡ bóng, và cách để có những cú bạt tay thật mạnh đầy uy lực..

- Haizzz, cố lên chứ cháu, lại để thua ông già à...

- Phù, phù, còn lâu ạ, mới có 10- 6 thôi mà bác, còn một điểm nữa, cháu sẽ gỡ hòa....

Tôi cố gắng dồn ép bác Khang bằng những cú đánh bạt bóng mạnh mẽ của mình, tuy nhiên, bên kia, Bác Khang lại chẳng có vẻ gì là vất vả khi đỡ những cú đánh bóng như vậy cả, rất nhẹ nhàng, uyển chuyển, như là đi dạo vậy, cũng khiến cho tôi toát mồ hôi..

- Kết thúc nhé... bác Khang đánh mạnh bóng về góc xa của bàn, tôi lao theo, nhưng không kịp

- Phù... 11-6, cháu không chịu...

- Thôi ăn cơm đi ông tướng, mai nếu rồi thì lại đây bác đánh tiếp với cháu, quan trọng là lực cổ tay của cháu có, nhưng lại không hề biết vận dụng sao cho linh hoạt, tức là lúc cần mạnh thì lại không mạnh, mà lúc cần uyển chuyển linh hoạt thì cháu lại khá cứng, cần xem lại hai điểm như thế...

Tôi nhớ kĩ lời bác dặn, sau khi ăn cơm, tôi lại lên phòng học, ngồi đối mặt với đồng bài tập của thầy giáo. Tôi bắt đầu phân loại chúng ra từng bài, và mỗi dạng, tôi lại tìm cho nó một cách giải như nhau, vậy là, không phải tốn quá nhiều thời gian vào việc học, nhưng vẫn có kết quả tốt, chỉ cần biết được dạng bài, thì tôi sẽ đưa ra được cách giải cho nó, dễ dàng hơn rất nhiều...

- ALo, con đang làm gì đấy..

- Con chào bố, con đang xem tivi

- Mọi việc ở nhà vẫn ổn chứ hả

- Vâng, mọi việc vẫn thế ạ, có bác Khang với bác Mẫn lo cho con rồi, chỉ là tối con ở nhà mình... hơi chán

- Uk, bố cũng sắp về rồi, công việc cũng đã tạm ổn....

Tôi nói chuyện với bố một lúc sau, kể cho bố nghe về tình hình học tập của tôi, bên trường mới, bạn bè mới. Sau một hồi nói chuyện, tôi biết rằng tình hình của bố vẫn ổn, mọi việc đều tốt, vậy nên, cố xem cho xong bộ phim “ ma tốc độ ” trên HBO, tôi trở lại bên chiếc giường quen thuộc của mình, đánh một giấc ngon lành, chờ bình minh tới

- Bài 9, sách giáo khoa, mời bạn Vũ Xuân Tú lên bảng...

Thằng Tú chuẩn bị lên bảng, mặt nó có vẻ hơi nhếch nhếch, tuy nhiên thì cũng bắt buộc phải lên thôi chứ biết sao. Tiết toán, luôn là tiết học mà tôi yêu thích, từ khi còn học cấp 2, cho tới bây giờ, nó vẫn không hề thay đổi. Sau đó có lẽ là giờ vật lí và Anh Văn.

Tôi chăm chú hướng lên bảng, nơi mà có 3 đứa đang được gọi lên bảng làm bài, thường thì tôi ít khi giơ tay, chẳng muốn mình trở nên quá nổi bật trước toàn thể cả lớp. Tôi ngồi, hình dung ra cách giải của 3 bài tập này, hôm qua, tôi đã làm xong, và dạng toán này tôi cũng đã giải khá, nên nắm vững được cách làm của nó. Cậu bạn tên Tú đang gặp vấn đề trong bước biến đổi x... lớp im hắng, 2 đứa kia đã xong và về chỗ, chỉ còn mình Tú trên bảng, đang loay hoay...

- Tú, em có làm được không..

- Dạ, em... không làm được. Tú trả lời một cách tiếc nuối..

- Rồi, em về chỗ đi, em làm bài tập chưa kĩ, về xem lại vở bài tập, mấy chỗ thầy gạch bút đỏ, xem lại cho kĩ...

- Vâng ạ

Tú nhận lấy quyển bài tập, đi về chỗ và thở dài trong cái nhìn của bọn trong lớp, chúng nó đang có vẻ gì đó hối tiếc cho Tú, quả này điểm kém là cái chắc rồi. Thầy chủ nhiệm chúng tôi, lúc ngoài giờ thì vô cùng xì teen và vui tính, nhưng khi đã đứng trên bục giảng, và trong giờ thầy. thì không đứa nào cảm nhận được sự vui tính đó nữa, thay vào đó là sự nghiêm túc, thầy không muốn đứa nào cười đùa, và quan trọng là không làm bài tập về nhà.

- Được rồi, hôm nay cũng là buổi kiểm tra miệng đầu tiên, thầy cho bạn tú nợ một dấu * ở đây, khi nào lên bảng lại, thì trừ 2 điểm.

Tú thở phào, và cả lớp cũng vậy, chúng tôi cảm nhận được, hóa ra, thầy giáo không tới nỗi quá nghiêm khắc, vẫn cho học sinh những điều kiện tốt nhất để phấn đấu....

- Nguyễn Tuấn Đức.. em làm được bài này chứ.. giọng thầy trên bảng.

- Vâng.

Tôi cầm quyển vở bài tập bước lên, trên ánh mắt của bọn ở lớp, đây là bài tương đối khó, vì vậy, mà lúc thầy giáo hỏi ai có thể giải được bài này, thì không một ai giơ tay cả, không ngờ, sau đó, thầy giáo lại gọi tôi..

Cứ từng bước, từng bước biến đổi, hạ bậc dần dần, tôi đã đưa ra cho x kết quả cuối cùng, trước con mắt trầm trồ của bọn ở lớp, tôi hoàn thành bài làm khá nhanh, cũng mất gần nửa bảng... tôi quay ra, thấy thầy giáo đang mỉm cười gật đầu..

- Em làm khá tốt, nhưng nếu chỗ kia, tôi thay x bình phương bằng x mũ 3 thì sao nhỉ..

- Em có thể làm được... tôi trả lời

Sau đó, tôi lại tiếp tục chìm vào suy nghĩ, các cách thức biến đổi hiện ra trong đầu tôi, liên quan tới những công thức của x lập phương, sau cùng, tôi cũng có thể hoàn thành được bài làm của mình, khá vất vả, nhưng tôi hài lòng...

- Được rồi, em về chỗ đi...

Tôi nhận vở bài tập, trở về chỗ ngồi, con 10 đầu tiên trong vở bài tập của tôi. Tôi lặng lẽ ngồi xuống, bên cạnh thằng bạn lấm mồm.

- Mày siêu nhân thế.. nó bắt đầu thì thầm

- Uk, cũng không có gì...

Nó nhìn tôi như vật thể lạ, rồi tiếp tục cắm đầu vào học, trong giờ không nói chuyện riêng, là nguyên tắc đầu tiên mà chúng tôi bắt buộc phải thuộc khi học trong giờ của thầy..

- Buổi học hôm nay kết thúc, các em về nhà, cố gắng làm bài tập, sắp tới, vào

khoảng tháng 10, chúng ta sẽ lựa chọn đội tuyển thi học sinh giỏi cấp quận cho trường, các em hãy cố gắng lên.

Vậy là chuẩn bị tuyển quân đi thi học sinh giỏi, tôi thầm nghĩ, tiết sau là tiết Vật Lí, cũng là môn mà tôi khá ưa thích đây...

3. Chương 03

Chap 3: Bố Của Con

Một tuần học tập trôi qua, tôi cũng đã bắt đầu hòa nhập một cách khá chậm với tập thể lớp. Nói đúng ra, là tôi không muốn hòa nhập. Hàng ngày, tôi đi học, tới lớp, sau hai lần lên bảng một cách xuất sắc môn toán và lí, tôi trở thành người được bọn trong lớp chú ý, thường thì chúng nó hay ra hỏi tôi, những bài tập khó, hay những cách giải, và tôi cũng không tới nỗi quá hẹp hòi, tôi chia sẻ hết những gì tôi biết về các bài tập cho bọn nó. Tuy nhiên, tôi vẫn không đi căng tin cùng bọn con trai sau giờ nghỉ, đá bóng sau những buổi chiều, hay đơn giản, tham gia các trò chơi giờ học sinh hoạt, lớp tôi khá ngoan, vì thế, giờ sinh hoạt là giờ mà chúng tôi tổ chức trò chơi, cho bọn ở lớp quây hết mình, còn tôi, chả bao giờ tham gia, tôi không thích lắm, mấy cái trò này, và tôi chọn cách ngồi nghe nhạc, và suy tư..

- Này... làm gì đấy ông tướng.

Đang nghe tới đoạn hay, giật cả mình, tôi quay ra, định quát cho cái đứa làm tôi mất hứng một câu, thì hóa ra là đứa tổ trưởng của tổ tôi... một đứa con gái gọi là top xinh của lớp

- Uk, đang nghe nhạc, có gì không.
- Không có gì, cho nghe với..
- Không có việc gì để làm à mà ngồi nghe nhạc, với cả tôi không có thói quen chia sẻ phone của mình cho người khác...
- Kệ ông vậy, người đầu mà kì cục, chả hòa đồng tí nào.
- Vâng, tôi thế.

Tôi đáp gọn trước cái nhìn đầy hăm hực của con nhỏ tổ trưởng, nó quay lên, tiếp tục xem mấy thằng diễn trò cho bọn con gái, còn tôi, tôi chỉ ngồi xem chúng nó, kể ra thì cũng buồn cười đấy, nhiều đoạn tôi cũng phì cười với mấy thằng...

- Bác học ơi, bài này làm như nào đây... thằng Tùng quay sang hỏi tôi.
- Ồ, thì cứ theo công thức trong sách, nhưng mà trước đó cần biến đổi một chút, về theo dạng đúng là được thôi mà.
- Ồ, mà đúng là bác học có khác, hỏi cái đếch gì cũng biết, mà sao không tham gia hoạt động gì với lớp.
- Tao không thích.

Tôi đáp rồi tiếp tục quay sang mở cuốn sách mà tôi đang đọc dở ra, bắt đầu ngấu nghiến đọc, nếu có đứa nào nhìn thấy, chúng nó sẽ bảo tôi là thằng mọt sách không hơn không kém, còn tôi, tôi đang đắm chìm trong nội dung của từng vụ án, từng tình tiết, li kì một cách khó tả, tôi là fan của thể loại truyện trinh thám, và cuốn tôi đang đọc nằm trong tuyển tập các vụ án nổi tiếng của Sherlocks Homes.

“ Mỗi vụ án cũng như trò chơi xếp hình, chỉ cần từng bước từng bước tìm ra những mảnh ghép đúng, xếp lại với nhau, thì bạn sẽ thành công ”. Câu nói này làm tôi rất tâm đắc, và nó cũng là tiêu chí làm việc của tôi, luôn luôn tìm ra những mảnh ghép trong cuộc sống, để cho mọi thứ hướng tới một sự hoàn hảo.

- Hôm nay kiểm tra 15p, cả lớp lấy giấy ra nào.

Tiếng thầy giáo lại vang lên, “haizz, lại kiểm tra rồi, mới học xong mà đã kiểm tra “, “ tí tao không làm được thì nhắc tao với nhé ... ” là những câu nói quen thuộc mà tôi cũng như lũ học trò thường hay được nghe mỗi khi giờ kiểm tra của bất kì một môn học nào tới...

- Kìa Hùng, coi chừng nghẹo cổ đấy em, có khi học xong năm nay, hết giờ toán, mắt em lại nhìn xa hơn gấp 4 lần ấy nhỉ.. thầy giáo dạy toán tôi khế nhắc nhở một đứa đang cố quay sang nhìn bài bạn...

Tôi đang cố gắng làm bài cho xong, thế nhưng, tôi bị mắc, quá lạ thật, bài toán này, biến đổi mãi mà vẫn không thấy ra giống các dạng mà tôi từng làm, tờ nháp bên cạnh đã chi chít chữ, các công thức biến đổi, công nhận 2 bài trên vô cùng dễ, chỉ là cơ bản, nhưng bài cuối này, thực sự khó. Tôi vô đầu bứt tai, đùa, sao lại khó thế này cơ chứ..

- Bình tĩnh, bình tĩnh, xem lại tất cả các dữ kiện xem nào...

Tôi tự trấn an mình như thế, đồng hồ trôi chậm chậm về những giây cuối cùng, vẫn chưa xử lí được nó, thật là, mồ hôi tôi túa ra, ướt trán...

- Hết giờ, tắt cả buong súng, thu bài nào.. 2 người đầu bàn 2 dãy đi thu cho thầy...

Vậy là tôi đầu hàng bên con tính còn dang dở, mất 1đ, không quan trọng, nhưng mà tôi đã để lọt mất một dạng mới, mà tôi chưa từng làm qua....

Bài giảng tiết toán lại tiếp tục, còn tôi, tôi đang cố gắng làm nốt bài toán lúc nãy, không thể chịu thua nó dễ dàng như thế được, tôi đang cố gắng làm, gần ra rồi, gần lắm...

- Đức, lên bảng làm cho thầy bài này nào..

Tôi giật mình, thấy thầy giáo gọi tôi. Tôi ngược mắt lên nhìn thầy, và rồi cũng lên bảng, bài này, hôm qua tôi cũng đọc qua một lượt rồi, nên là nắm được sơ sơ cách làm của nó, cũng không đến nỗi quá khó....

- Lần sau ngồi trong giờ thì chú ý vào bài nhé....

- Vâng ạ

Tôi bước về chỗ, gấp cái bài toán kiểm tra lại, dù gì thì cũng đã gần ra, tôi về làm nốt vậy. Tôi phải tập trung vào bài giảng, cho những bài kiểm tra tiếp theo, tôi không thể mắc sai lầm nữa....

- Phù, phù, bác đánh mạnh quá vậy, cháu không thể lái vợt đỡ được...

- Quan trọng là biết dùng lực ở cổ tay và hông, chứ không đơn thuần chỉ là lực bạt của cánh tay đâu, lực đó làm cháu vừa mất sức, lại vừa không có được lực mạnh một cách cần thiết, cháu cần luyện tập hơn nữa....

- 11- 7.... Lại kết thúc, kém bác 4 điểm...

- Thôi vào ăn cơm đi...

Cứ mỗi chiều thứ 4, tôi lại chơi bóng bàn với bác Khang, kì thực, lúc đầu tôi hay chơi với bố, nhưng sau đó, vì công việc, vì những lo toan mưu sinh hàng ngày, mà bố không còn chơi bóng bàn, bóng rổ thường xuyên với tôi nữa, và thế là, tôi tìm tới bác Khang, mới đầu, tôi cứ tưởng bác cũng chỉ chơi bình bình như tôi, nhưng không, so với bác, thì tôi chỉ là một thằng nhóc mới học việc.... mọi thứ bác lại chỉ dạy tôi từ đầu, từng tí một, và từ đó, tôi chơi bóng bàn nhiều hơn.. và cũng chưa một lần có thể chiến thắng được bác...

Gió lạnh từng cơn, lại gió mùa đông bắc rồi, năm nay rét sớm đây, tôi vớ lấy cái khăn, lau mồ hôi trên trán, người ướt đầm, đi vào nhà, tắm cái cho mát rồi ăn cơm, công nhận là chơi thể thao, ăn cơm no và ngon hơn hẳn. Sau bữa cơm, tôi lại ngồi vào bàn học, giải nốt bài toán kiểm tra lúc chiều, và đọc trước bài mới ngày hôm sau, luôn là điểm mà tôi ưu tiên...

11h30p, học xong rồi, tôi gấp trang vở lại, ngoài trời gió bắt đầu thổi, đã một tuần trôi qua, bố tôi vẫn chưa về, vì có công việc đột xuất xảy ra, nên phải ở lại.. giờ đây, cái căn nhà to đùng này bỗng trở lên lạnh lẽo, thật đáng sợ... tôi ngồi buồn, nhìn ra cửa sổ, đèn đường vàng vàng, một màu đơn điệu, sống giữa đô thị, thành phố tấp nập, một thành phố năng động, vậy mà tôi, lại cảm thấy quá cô đơn và lạc lõng. Bao nhiêu lần rồi, tôi ước mơ, một bàn ăn cơm, có cha, có mẹ, có tiếng cười của đứa em nữa.. nhưng tôi mãi biết, đó chỉ là giấc mơ thôi, chả hơn, cũng không kém, nó sẽ không bao giờ xảy ra, và tôi, cũng sẽ không bao giờ, có thể cất tiếng gọi mẹ ơi, người mà tôi còn chưa hề một lần gặp mặt...

Buồn thế này thì ngủ sao được đây, tôi suy nghĩ một lúc, khoác cái áo khoác mỏng, tôi chạy xuống dưới nhà, lôi quả bóng rổ ra, nhớ lại ngày xưa, bố chơi bóng với tôi như thế nào.. cây cột vẫn còn đây, và tôi bắt đầu chơi bóng một mình...

- Phù, phù... lâu không vận động, mệt thật đấy....

Tôi tự tập dần bóng, ném bóng, vận động thể thao, cho cơ thể mỗi mệt, tôi sẽ dễ ngủ hơn chút ít, chứ cứ nằm trên giường nghĩ linh tinh, thì chả khác gì một kiểu tra tấn cả.... tiếng bóng lộp bộp vang trong căn phòng, ngoài trời, gió vẫn rít, nhưng trong này, thì ấm lắm, căn phòng thể thao mà bố dành riêng cho tôi... có bóng bàn, và cột bóng rổ....

- Tối rồi mà còn không ngủ à....

Tôi giật mình, quay ra, đứng ở cửa là bố, hình dáng thân yêu ấy, làm sao tôi quên được.. tôi bỗng dâng trào cảm xúc, cảm xúc khó có thể diễn tả vào lúc này...

- Bố đi công tác về rồi à, bố ăn cơm chưa..

- Bố ăn rồi, con ở nhà vẫn khỏe chứ....

- Vâng, thì con vẫn rất khỏe đây.. tôi cười, bố cũng cười theo.

- Chờ bố....

Bố tôi xách chiếc vali lên trên nhà, còn tôi, tôi giữ quả bóng lại, đập đập nó xuống đất... 5p sau, bố xuất hiện trong bộ đồ thể thao..

- Lâu rồi, không chơi bóng rổ, thử xem trình độ của con như thế nào nào....

- Vâng, con sẵn sàng thôi...

Vậy là hai bố con tôi chia ra, mỗi người tấn công một lần, khi tôi phòng thủ thì bố tôi tấn công, và ngược lại, vì cái nhà nay cũng nhỏ, và cũng chỉ có một cây cột, với tôi và bố, chỉ như thế là đủ...

- Á à, khá quá nhỉ, ở nhà chăm tập đây... bố tôi vừa đưa 2 tay ra cản tôi, vừa nói...

- Con đâu chỉ có mỗi chiêu đẩy đâu, bố phòng ngự cẩn thận này....

Dứt lời, tôi lao lên, trái bóng được luân chuyển qua lại giữa 2 tay tôi, tôi quyết định dùng tốc độ vọt lên, bố lao tới cản tôi lại, rất nhanh, tôi xoay người, đẩy bóng mạnh ra một cái và ném vào rổ....

- 17 – 11... tôi hết

- Tối nay tạm nghỉ thôi, cũng muộn rồi... bố tôi cười...

- Vâng, con vào tắm cái rồi lên phòng ngủ đây, mai dậy đi học sớm, trong tủ lạnh còn thức ăn bố ạ

- Bố biết rồi....

Tôi leo lên phòng, tràn ngập vui sướng, chưa bao giờ, tôi thấy vui như thế này, dòng nước ấm từ từ chảy, tôi thấy khoan khoái dễ chịu, và rồi, tôi lên giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon lành...

4. Chương 04

Chap 4: Học Sinh Giỏi...

- Chúng mày ơi.. biết tin gì chưa... thằng đội trưởng đội bóng đá lớp tôi chạy vào, la hét ầm ĩ..

- Có chuyện gì, nói nhanh

- Sắp có giải đá đấu ở trường rồi... có 2 giải, một cho lớp 10, và một cho 11 và 12...

- Vậy là sắp được đá bóng à, vui vãi

- Ờ, chuẩn bị tinh thần đi, tí nữa đi lên gặp ban giám hiệu để bốc thăm chia bảng.. có 15 lớp 10 cơ mà, có 3 bảng 4 đội và 1 bảng 3 đội...

- Kiểu gì lớp mình chả vào vòng trong mà phải lo nhĩ.. mấy bọn lớp vẫn ở dưới thì đá cái gì, chỉ có A1, A4, A7,A9 mới là những đối thủ đáng lo ngại... A14 có 4 thằng con trai, chắc loại rồi....

- Ờ, tí xem thế nào, mà có khi làm áo đấu dần đi là vừa...

- Ok

Vừa tới lớp đã thấy ồn ào rồi, hóa ra là trường sắp tổ chức giải bóng đá cho cả 3 khối lớp, chọn ra đội tuyển thi đấu cho trường...

Sau đó, là những lời bàn tán sôi nổi xem nên mặc áo đấu của đội nào là hợp lí. Mỗi đứa có một sở thích riêng, có đứa đề nghị Arsenal, có đứa bảo Mu, Chelsea, Man City, Juve...

- Bọn Juve mặc áo như bọn tù, nhìn tù lắm...

- Ờ, không thì chọn AcMilan đi cho nó truyền thống, sọc đỏ đen huyền bí..

- Ờ, được đấy, vote cho Ac.. thằng nào bàn ngang nữa là tao cắt....

- Nhưng mà còn chọn số nào... tao nhận số 10

- Mày khôn thế hả, số 10 là linh hồn đội bóng, số 10 và số 7 phải lựa chọn kĩ càng, bắt đầu luyện tập 2 buổi/tuần, sau đó xem đứa nào có năng lực thì mới quyết định cho khoác áo số bao nhiêu.. thằng đội trưởng tuyên bố....

- Chí lí, sáng suốt, lớp mình có 11 thằng con trai, đá sân 7, còn dư 4 thằng....

- 10 thôi, ông bác học có biết chơi thể thao là cái đéch gì đâu.... Chỉ có đi nhảy dây với bọn con gái...

Tôi giật mình, đang đọc truyện, thấy bọn nó nhắc tới mình, phá lên cười, tôi quay ra...

- Đức, có tham gia đội bóng không

- Cho tớ đăng kí một chiếc áo đấu cho nó gọi là có tinh thần cho lớp, còn tớ không đá.. tôi cười

- Uk, vậy thì cậu chọn số đi, hay mặc áo số 0 nhé....

- Cho tớ số 14.... Tôi cười..

- Có đứa nào lấy số 14 không.... Nếu không thì để cho bác học nhé...

- Ờ, cho nó số 14 đi, chỉ dự bị của dự bị thôi mà, nó có đá đéch đâu...

- Ờ, nhất trí thế, tập vào tối thứ 3 và thứ 5 nhé....

Cuộc họp lại tiếp tục sôi nổi, còn tôi, quay sang đọc tiếp cuốn truyện đang giang dở... tới phần suy luận phá án gay cấn rồi...

- Chào các em, hôm nay trước khi vào học, thì thầy có chuyện muốn thông báo đây...

- Chuyện gì thế thầy.. bọn nó nhao nhao lên

- Thầy đã quyết định chọn 2 bạn lớp ta vào đội tuyển toán của trường, cùng với 2 bạn bên A1 và 1 bạn ở A4.. là 4 lớp khối A của trường chúng ta...

- Là ai hả thầy.. bọn nó nhao nhao

- Chắc lại ông bác học chứ ai vào đây....

- Ờ, đúng nó còn gì nữa... học như trâu, không thấy nghỉ bao giờ...

- Các em im lặng nào, làm gì mà nhao nhao lên thế, thầy sẽ công bố ngay đây.... Hai bạn : Dương Hồng Nhung và Nguyễn Tuấn Đức sẽ vào đội tuyển toán của trường..

- Tao biết ngay mà, thế nào cũng là thằng ku bác học, cổ lên bác học ơi.... Hú hú

Tôi nhìn thấy bọn nó bắt đầu đập bàn hú hét, tôi vui sướng biết bao, vậy là, tôi có thể chạy về, vỗ ngực tự hào khoe với bố, tôi trở thành một thành viên trong đội tuyển toán của trường, và bố sẽ rất vui, rất vui đây....

- Các em sẽ đi học vào các ngày thứ 7 và chiều thứ 4 nhé.... Xong rồi, tất cả bỏ sách vở ra học bài nào...

- Sướng nhé, vào đội tuyển toán rồi.. con nhỏ tổ trưởng quay xuống trêu tôi

- Cũng không sướng lắm đâu, áp lực lắm....

- Người như ông mà cũng biết áp lực....

Tôi chợt nhìn nó, như người xa lạ, ai bảo tôi không hề có áp lực, tôi luôn phấn đấu, vì tương lai của tôi, và cũng vì bố tôi, bố đã hi sinh cho tôi quá nhiều, và tôi tự ý thức được, mình phải như thế nào, để cho bố khỏi phải bận tâm về tôi, những lo lắng cơm áo gạo tiền đã là quá đủ... những lúc tôi vấp ngã, thì bố là người mà tôi nghĩ tới đầu tiên, là người cho tôi động lực bước tiếp... tôi còn là đứa trẻ không có mẹ, thiếu đi một nửa tình thương, và tôi hiểu, bố đã làm việc vất vả như nào, cũng như cố gắng như nào để bù đắp cái một nửa thiếu sót ấy cho tôi.. với tôi, ông là người cha vĩ đại...

Sau khi biết tin tức, bố tôi đã rất vui và hài lòng, ông đã thưởng cho tôi một bữa đi ăn ngoài, lâu rồi, bố mới xếp lại công việc, đưa tôi đi ăn, tình cảm cha con vì thế lại được nhân lên, tôi và bố cười vui suốt buổi, thật là vui...

Hôm sau, tại lớp 10A2...

- Đóng tiền mua áo nào, cả bộ và tiền in là 120k, thu nhanh nào các bạn trẻ, để mình còn đi đặt áo, và tiện cho anh em luyện tập nữa chứ...

Bọn nó nhao nhao, đóng tiền, tôi cũng đưa tiền cho thằng đội trưởng:

- Đức này, đi tập với bọn này cho vui....
- Thôi, tôi không thích đá bóng lắm....
- Mà rủ nó làm gì, có biết đá bóng đâu....

Mấy thằng ở lớp cười ầm ĩ, với bọn nó, con trai mà không biết đá bóng, thì gọi là Pê Đê, là bọn mà chỉ xứng đáng mặc váy đàn bà. Và tôi, là một thằng một sách không hơn không kém. Tôi cũng mặc kệ, cho chúng nó muốn nói gì thì nói, không quan tâm... tôi quay lại với cuốn truyện của mình...

Hết giờ học, tôi lững thững thu xếp sách vở, và đi sang bên lớp A1, nơi mà chúng tôi có buổi học phụ đạo đầu tiên với môn toán, và bên cạnh tôi là nhỏ Nhung, một đứa có vẻ bề ngoài khá bình thường, nhưng lại có một trí tuệ siêu việt, làm tôi phải khâm phục, nó cũng là một thành phần như tôi, thậm trí, nó còn hơn tôi, khi mà, tôi thấy nó ôm cuốn sách toán dày cộp, ngồi ngấu nghiến đọc, cả giờ ra chơi, không nghỉ ngơi chút nào...

Tôi cũng không muốn làm phiền nhỏ... vì thế, tôi lặng lẽ đi tới cái bàn thứ 3, đặt cặp sách và ngồi xuống. Trời bắt đầu tối, 6h, mà tối như là 7h của mùa hè..

Tôi đang ngồi, thì thấy 2 đứa con gái đi vào, một đứa tóc dài, da trắng, dáng người dong dong cao, và một đứa thì tóc ngắn, để kiểu tình nghịch, 2 đứa khá xinh, theo tôi đánh giá là vậy...

- Chào 3 bạn... nhỏ tóc ngắn lên tiếng, bên A2 sang hả...
- Uk, cái Nhung đáp lại...
- Còn tớ thì ở A4.. một thằng con trai với làn da ngăm ngăm đen, trông khá khỏe khoắn đây... đặc biệt là đôi mắt, có cái gì đó đầy cứng cỏi.
- Mình cũng ở A2.. tôi đáp
- Tớ ngồi được chứ.. nhỏ tóc ngắn đi tới bên cạnh tôi và ngồi xuống..
- Uk, bàn ghế lớp cậu mà....
- Đùa thôi, hi hi, tớ ngồi với bạn tớ.. nói xong, con nhỏ rủ bạn nó ngồi xuống cái bàn 2, trên tôi một bậc.

Tiết học sau đó khá hay, vì là một tiết học bổ trợ, thế nên, có gì khó hiểu, chúng tôi nêu ra vấn đề, và trực tiếp được thầy giáo giảng cho, cũng như các bạn trong lớp đều đưa ra ý kiến của riêng mình, xây dựng cho một vấn đề mà cùng quan tâm... vì thế, buổi học khá thú vị, và không gò bó như bài học ở lớp, không bị ép buộc vào các bài giảng, mà chúng tôi có thể tự do khám phá những cách giải mới, cách làm mới... và thầy giáo chủ nhiệm lớp tôi đã tạo mọi điều kiện cho chúng tôi suy nghĩ.. chứ không phải đưa bài ra và cứ thế giải một lượt, còn chúng tôi ngồi dưới chỉ biết chép bài...

5. Chương 05

Chap 5: Đại hội chi đoàn

Sau khi kết thúc những buổi học căng thẳng, tôi trở về nhà khi đèn đường đã bật, gió lạnh. Đứng ở cổng trường, mà không thấy bố tôi tới đón, rút điện thoại ra gọi, thì không thấy ai nhắc máy trả lời, tôi thấy tâm trạng mình hơi bất an, cho dù bố tôi có bận như thế nào, thì cũng trả lời tôi chứ nhỉ...

- Về thôi, cậu không đi xe đi học à...
- Uk, lúc sáng bố tớ đưa đi học mà...
- Vậy nhà cậu ở đâu, cậu có thể về cùng tớ...
- Thôi, làm phiền cậu, tớ cũng gọi điện rồi, bố tớ sắp tới đón...
- UK, vậy tớ về trước nhé
- UK..

Hình bóng của nhỏ bạn học cùng lớp bồi dưỡng toán lớp tôi hòa vào dòng người và xe cộ tấp nập.. Cô bé này có cái tên khá kêu... Dương Thùy Vân, học sinh giỏi của lớp A1, theo như lời giới thiệu của thầy giáo tôi thì là một học sinh giỏi về toàn diện....

Nói chung là ai vào đội tuyển thì đều có cái đặc biệt của nó, tôi tự nhủ, buổi học hôm nay khá hay, nhưng giờ thì, chả có xe mà về, có lẽ, tôi đi taxi về vậy...

Về tới nhà, căn nhà tối quá, sao không thấy đèn đóm gì cả vậy, tôi tự nhủ, cổng cũng không hề khóa, tôi đẩy cửa bước vào, ô tô trong nhà đây, sao không ai đi đón mình nhỉ.....

“Hay là ” tôi nghi ngờ có chuyện gì đó xảy ra.

Tôi chạy nhanh vào nhà, mọi lần tôi về, con kiki phải ra đón ngay chứ, giờ vẫn chưa thấy nó đâu là sao... càng nghĩ, tôi càng thấy nóng ruột, chạy vào nhà mà sao thấy nó xa quá vậy.... chả cởi giày, tôi lao ngay vào trong nhà, vừa chạy vừa gọi “ bố ơi, bố ” hi vọng rằng giọng nói trầm ấm của bố sẽ vang lên, chí ít cũng giúp tôi yên tâm hơn trong lúc này...

“ ket..... ket ” tiếng cửa ra vào được tôi đẩy ra, phòng tối um, không bật đèn, bất thường quá....

Tôi đi tới bên cái công tắc điện, bật đèn lên, ánh đèn trắng nháy nháy, tỏa sáng cả căn phòng.....

- Happy birthday to you... chúc mừng sinh nhật con.

Tôi thấy có bố, bác Khang, bác Mẫn, thằng Quân (con của hai bác, hay sang nhà tôi lắm, tôi coi nó như em..) cả con kiki nữa.. cả nhà đang quây quần bên cái bánh gato đầy nến....

Tôi đứng lặng người, không nói gì, cảm xúc của tôi lúc này ư, đó là thứ cảm giác hạnh phúc, môi trường mới, sống khép kín, tôi không hề có bạn, có chăng chỉ là những mối quan hệ bạn bè bình thường, thế nên, không đứa nào ở lớp biết được ngày sinh nhật của tôi cả. Ngày mai mới là sinh nhật tôi, vậy mà, bố và mọi người tổ chức luôn trong tối nay....

- Mọi người làm con cảm động quá...
- Anh Đức, thổi nến đi.. tiếng thằng Quân ...
- Uk, thổi nhanh không cháy hết bánh, cu Quân nhỉ ...

Thế là tôi cúi xuống, nhìn cái bánh gato có chữ.. “ chúc mừng sinh nhật ” to tướng, với cái mặt cười.. có lẽ là do cu Quân vẽ đây, tôi thấy hạnh phúc thật, ghé miệng thổi nến đánh phù, tôi thầm ước, gia đình tôi, sẽ mãi hạnh phúc, mãi như thế này, và tôi cũng ước, một lần được nhìn thấy mẹ, được gặp mẹ....

- Ăn bánh thôi
- Để ăn cơm đã chứ.... Đức vào rửa tay đi rồi ăn cơm cháu...
- Vâng.

Tôi cất cặp sách, đi vào nhà, tắt cái cho mát rồi ngồi vào bàn ăn, công nhận hôm nay sinh nhật mình, thế nên là nhiều thứ thật, tôi ăn no căng cả bụng.... thật là sướng khoái...

Đó, là buổi tối mà tôi vui nhất..... tôi cũng biết, ngày mai bố lại đi công tác Hồ Chí Minh nửa tháng, vì thế, mới có buổi sinh nhật sớm này... bố tôi lại đi.

Sáng nay đi học sớm, không khí của buổi sáng sớm, rét thì có rét thật, nhưng mà, cũng có cái thú vị của nó nhé, trời đầy sương mù, mọi người ra đường đều quần khăn kín mít, cái lạnh Hà Nội là như vậy, lạnh thấu vào tận trong những lớp quần áo dày...

Tôi tới lớp, có cơ sở đưa tới rồi, chúng nó đang ngồi bàn tán về bài học, cũng như là bộ phim hôm qua mới xem. Bên cạnh đó, lũ con trai đang sôi nổi, chờ tiết 2, thằng Thắng đi bốc thăm chia bảng đá bóng cho lớp...

Tôi tới gần cái bàn học của mình, nhẹ nhàng đặt cặp sách xuống ghế, chỗ tôi ngồi bên cạnh cửa sổ, chỗ ngồi lí tưởng, để có thể quan sát tốt nhất những thứ gọi là tinh thần của một ngày làm việc mới... ngồi ngắm ngày mới bắt đầu, cũng có cái gọi là thú vị của nó, nhẹ nhàng của bầu trời, pha chút ồn ào, náo nhiệt của phố phường cửa mình thức giấc sau đêm dài say ngủ...

Thằng bạn lăm mồm của tôi đã tới, nó đến, ngồi phịch xuống ghế, phá tan đi cái sự yên tĩnh của tôi...

- Làm gì mà suy tư thế bác học

- Ồ, đang ngắm cảnh.. tôi đáp... thằng này không sửa được cái tính ăn nói bỗ bã của nó...

- Ô ô.. tiếng nó hét.. có hộp quà, có hộp quà trong ngăn bàn..

Thế rồi nó lôi hộp quà ra, nhìn với cái vẻ mặt thích thú.... Nó giật cái tấm thiệp bé bé trên hộp quà, đứng lên, rống rọc:

- Chúc Đức sinh nhật vui vẻ, thêm tuổi mới, học hành tốt hơn, và đừng có lúc nào cũng lảm lì như thế nhé, hòa đồng với lớp đi. Tổ hi vọng, món quà nhỏ của tổ sẽ giúp Đức giữ ấm trong mùa đông lạnh giá.... Hú hú, bác học có đứa thâm yêu trộm nhớ...

Tôi ngây người, làm sao mà có người biết được sinh nhật tôi cơ chứ, tôi có nói với ai đâu. Trong khi tôi đang phân vân, không rõ ai tặng, thì thằng lăm mồm đã định bóc gói quà của tôi...

- Tuấn, trả bác học đi, mày làm thế là đeo đúng rồi...

- Kệ tao, tao thích thế.. thằng Tuấn vẫn cố gắng...

- Trả nó đi thằng kia.. giọng thằng Thắng quát...

Tôi nhìn về phía bọn con trai, không khí lớp căng thẳng, thằng Tuấn mặt đỏ dần dần, nó đưa lại gói quà cho tôi...

Tôi cầm lấy nó, cầm cả cái thiệp chúc mừng, chữ con gái, nhìn đẹp thế này cơ mà, tôi tự nhủ... bên cạnh, thằng Tuấn lảm lì không nói..

- Bác học sinh nhật mà không tổ chức gì à...

- Tổ cũng không định tổ chức gì...

- Bạn bè trong lớp, tôi nói thật, có vẻ hơi khó nghe, nhưng ông nên vì tập thể chút đi, lớp chỉ có 11 thằng con trai, mà lúc nào ông cũng như kiểu tách tách ra như thế, khó chịu lắm..

- Ủ, đúng đấy, có khi hôm nay làm bữa sinh nhật đi bác học, an hem mình gắn kết tình cảm luôn...

Tôi không biết nói sao nữa, sự thực thì, chả hiểu sao, mà tôi không thể hòa nhập được, chả có lí do gì cả, chỉ là tôi không thích thôi, cảm giác nó cứ xa lạ như thế nào ấy, rất khó tả..

- Để buổi khác nhé, hôm nay tôi bận.. tôi kiếm có thôi thúc..

- Uk, vậy bọn tôi không làm phiền ông nữa, thằng Thắng nói, xong rồi

chúng nó trở về với cái công cuộc xây dựng đội bóng. Còn tôi, tôi đang nghĩ xem ai tặng quà cho mình...

Rõ ràng là trong lớp, đâu có ai biết ngày sinh của mình đâu..... dấu hỏi to dùng đặt vào tôi. Tuy nhiên thì, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, họ tặng quà, đó là quyền của họ, và quyền của tôi, là nhận hoặc từ chối, tôi cũng chả biết ai tặng mà trả lại, vậy là tôi cho nó vào cặp, tự nhận lấy thêm một niềm vui. Tôi viết mảnh giấy nhỏ, để lại trong ngăn bàn tôi : “ cảm ơn người bạn không tên ” và để đấy, nếu có duyên thì nó sẽ tới

được tay người tặng quà, còn nếu nó bị mấy bà lao công quét mất, hay gió thổi đi, hay gì gì đó, thì tôi cũng đành chịu thôi.... Và tôi bắt đầu tiết học mới...

- Kết quả bốc thăm, kết quả....

- Đầu đầu, đọc nhanh mày ơi..

- Nhanh nhanh nào...

Bọn con trai.. không, cả bọn con gái đều đang háo hức chờ đợi cái kết quả bốc thăm của thằng Thắng và bọn trong đội bóng. Tôi cũng ngừng đọc truyện, lắng nghe xem lớp tôi gặp những đội nào...

- Có 15 lớp 10, 2 liên minh A12 – 11, A13 -15... vậy là có 13 lớp và liên minh, có một lớp bắt được lá thăm vào thẳng vòng trong luôn là lớp A8, anh em mình gặp lớp liên minh A13 -15...

- Yeah... nằm cùng liên minh là tha hồ được ngắm các em lớp văn

- Các ông có mà đá bóng nhựa, thể nào cũng thua thôi....

- Cầm chắc vào vòng trong, chuẩn luôn.. chúng nó hò hét....

Vậy là tuần sau, giải bóng bắt đầu khởi tranh....

Thứ 6 cuối tuần, ngày đặc biệt đây, ngày đại hội chi đoàn, bầu ra bí thư, và 2 phó bí thư, mà bọn nó gọi nôm na là phò cho bí thư...

- Các em nên lựa chọn theo năng lực, cũng như là tinh thần cố gắng của các bạn cho tập thể lớp.. thầy giáo đang ra sức nói trên bục giảng, còn bọn nó ở dưới, đang bàn luận xem, bầu ai thì hợp...

Sau một bài diễn văn dài tới buồn ngủ của con nhỏ lớp trưởng, thư kí ghi lai lại mà còn không kịp, tới cái phần quan trọng nhất... bầu cử..

- Em bầu cử bạn Dũng...

- Em bầu bạn Hạnh...

- Em bầu bạn Đức...

Tôi giật mình, cả lớp cũng giật mình. Tôi thì có đóng góp gì cho tập thể lớp cơ chứ, mà bí thư với lại bí thư... mà đứa bầu tôi là con nhỏ tổ trưởng tổ tôi, kiêm thư kí của lớp...

- Em thấy bạn Đức rất có tố chất làm bí thư học tập, vì bạn học giỏi, và luôn giúp đỡ các bạn khác mỗi khi gặp vấn đề khó ở mọi góc độ của bài học....

Tôi tự nhủ: con nhỏ này hôm nay sao ý nghĩ, mọi hôm nó toàn bắt bẻ tôi cơ mà, còn kiếm cớ cho tôi một lỗi để trừ hạnh kiểm nữa...

- Rồi, bây giờ các bạn ghi vào phiếu, để bầu ra 3 bạn trong 5 bạn có tên trên bảng, bạn kiểm phiếu vào làm nhiệm vụ thu và kiểm phiếu nào.... Giọng nhỏ lớp trưởng vang vang..

- Thu phiếu xong, tới giờ chơi trò chơi, trong khi chờ các bạn kiểm phiếu, bọn mình cũng mới học với nhau, còn nhiều điểm mạnh, điểm yếu khó có thể biết được, vì thế, đây là dịp để anh em trong lớp sát lại bên nhau. Bây giờ chúng ta chơi trò hát chỉ định, ai bị chỉ định thì phải hát 1 bài, sau đó hát xong có quyền chỉ sang người tiếp theo, ai không hát có thể múa, hoặc diễn kịch câm, hoặc là làm những tài năng nổi bật của mình... bây giờ tớ sẽ hát trước, vì tớ là người khởi xướng..

Nói xong, con nhỏ bắt đầu cất giọng, hát một bài hát mà tôi không nhớ tên, thường thì, tôi chỉ nghe nhạc, giọng điệu, chứ không nhớ tên bài hát bao giờ, giọng hát của nhỏ âm vang, nghe thật hay.. tôi gật gù, con nhỏ này lắm tài thật...

Sau 2 lượt, một lượt là nhỏ lớp trưởng, một lượt là đứa con gái tên Nhung hôm trước, học cùng đội tuyển toán với tôi, cứ mỗi lần có đứa biểu diễn xong, y như rằng bọn nó lại rú lên: đừng gọi tao, đừng gọi tao, điệp khúc ấy mãi không bao giờ hết..

- Tớ chọn bạn Đức...

Cái gì thế này, tôi ngần người, tôi bị chỉ định lên hát ư..

- Vâng, bạn Nhung sau khi trình bày xong đã chọn bạn Đức, 2 bạn cùng đội tuyển toán, thế nên có vẻ tình cảm rất đặc biệt đây.. con nhỏ lớp trưởng bắt đầu phụ họa, làm cho mặt tôi đỏ lên

- Tớ.. không biết hát.. tôi ngập ngừng

- Không biết thì bạn có thể trình diễn một cái gì đó gọi là khả năng của bạn...

Tôi nhìn quanh, chẳng biết làm gì, kì thực, hát hò là cái trò mà tôi ghét nhất, chẳng bao giờ tôi hát thành công được một bài, nửa bài thôi đã là sướng lắm rồi, toàn sai nhạc, mà giọng của tôi cũng không hay cho lắm.... Đang bí, tôi thấy ở góc lớp, có quả bóng đá của bọn con trai..

wapsite www.alowap.vn. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.alowap.vn – Thế giới đích thực trên di động.

- Tớ mượn quả bóng đá

Bọn con trai trợn tròn mắt, còn con gái thì không nói gì..

- Bác học chơi đá bóng à.... Chuyện lạ đây

Tôi lẳng lặng đưa bóng lên, lấy ngón tay trở làm trụ, tôi bắt đầu xoay quả bóng đá như người ta xoay bóng rổ, quả bóng đá nhẹ hơn, và bé hơn, thế nên là giữ thăng bằng cũng khó hơn. Quả bóng bắt đầu xoay tít mù trên tay tôi, tôi hất nó lên, và nó rơi xuống, vẫn quay....tí thì rơi..

- OA... cả lũ hò reo cuồng nhiệt, cả bọn con trai và con gái, chúng nó đầu ngờ, thẳng mọt sách như tôi, lại có thể điều khiển trái bóng như vậy, cái mà tôi đã tập với bố từ khi còn bé cơ, lần đầu nhìn thấy bố làm, tôi cảm giác như quả bóng có ma thuật, và rồi, tôi năn nỉ bố dạy cho tôi

Tiết mục biểu diễn của tôi kết thúc, kể theo, tôi chọn thẳng lăm mồm lên bảng, và dĩ nhiên, nó chưa kịp làm gì thì đội kiểm phiếu đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình...

6. Chương 06

Chap 6: Lá thư bí ẩn

“Sau một thời gian kiểm phiếu và tính toán số lượng phiếu hợp lệ, cũng như những phiếu không hợp lệ của các bạn, thay mặt ban kiểm phiếu, tớ xin đưa ra con số cuối cùng như sau...”

- Hoàng Dũng ... 14%

- Mỹ Hạnh.... 35%

- Tuấn Đức... 7%

- Lan Anh... 28%

- Vũ Tùng.... 16%

Tôi thở phào nhẹ nhõm... may mắn, là không phải làm cái chức bí thư này, bí thư nọ, tôi không muốn dính tới mấy cái vụ làm cán bộ lớp, nó thực sự mệt mỏi, và cũng vô vị nữa. Trở thành cán bộ lớp, sẽ phải gánh trên người một đồng công việc làm thêm, và tôi, không phải tuýp người thích sôi động, ưa ồn ào, tôi thích sự yên tĩnh, và trầm mặc...

- Sau đây mời các bạn cán bộ mới lên ra mắt trước lớp....

Tiết sinh hoạt kết thúc, trong niềm vui, vậy là cái Hạnh làm bí thư, 2 phó là thằng Tùng và Lan Anh... không có tôi, thật là may mắn...

Sáng hôm sau, tôi đi sang bên lớp A1 học đội tuyển toán, tới nơi, căn phòng vắng hoe, chả có ai cả. Cũng tốt, tôi luôn tới sớm một chút, để được lên phòng, và ngồi nhìn ngắm đường phố...

- Cậu tới sớm nhỉ...

Tôi quay ra, là Vân, cô bạn học bên lớp A1, hôm nay không thấy cô bạn tóc dài, chắc là tới sau...

- Uk, tớ thành thói quen rồi...

- Tớ nghe nói khá nhiều chuyện thú vị về cậu đấy.. nhỏ nháy mắt tinh nghịch và ngồi lên bàn, chân đung đưa...

- Có gì về tớ..

- Một con người luôn đi học bằng ô tô, học cực đỉnh, chơi thể thao khá tốt.. và lười nhất lớp...

- Uk, đó là tính cách của tớ.. tôi trả lời cộc lốc

- Tớ sẽ làm cậu thay đổi hết, nếu như nhỏ thúng thỉnh không nói nữa

- Tớ không quan tâm... Tôi đáp lạnh lùng, và bắt đầu trở lại với trang truyện của mình

- Thú vị... nhỏ cười phá lên, bất giác, tôi liếc mắt sang, thấy nhỏ bắt đầu hì hục viết lách cái gì đó, nhưng cũng không phải là việc mà tôi quan tâm, cũng như tôi có thể quản được, ai cũng có công việc của riêng mình..

- Chào Đức, Chào Vân...

- Uk, Chào Nhung...

Dần dần thì các thành viên khác trong lớp cũng bắt đầu tới, 6 người, 1 thầy giáo trong cái lớp học to đùng, kể cũng mệnh mông thật.. từng bài giảng lại tiếp tục, tiếp tục, đều đều vang lên, những tiếng trao đổi, tranh luận bài... học ở môi trường ít người như thế này, thì tôi không thể không lên tiếng được, tôi cũng có phát biểu, nhưng chỉ là khi thầy giáo hỏi tới quan điểm của tôi, còn lại, tôi chỉ lặng lẽ làm bài cũng như lặng lẽ lên bảng.. trái ngược với tôi, Hoàng Vũ, cậu bạn ở A4 tỏ ra khá sôi nổi, và ga lăng, trong lớp có 3 bóng hồng, không kể cái Nhung lớp tôi, thì 2 đứa kia cũng gọi là xinh, vì thế, cậu ấy cũng tỏ vẻ con trai đàn ông, khi giữa giờ đi mua nước cho 3 cô gái uống...

Chả liên quan tới tôi.. tôi vẫn chăm chú đọc truyện...

“ Bụp ” tiếng đập bàn thật mạnh, tôi giật mình...

- Đây bác học, cậu không rời trang sách được hả

- Đó là sở thích của tớ... lại là nhỏ Vân..

- Tất nhiên, nhưng tớ muốn mượn, để xem cậu đọc cái gì mà chăm chú đến vậy..

- Nó là vật bất li thân của tớ.. tôi đáp..

- Nếu buổi sau cậu mang nó tới lớp, tớ thề là sẽ lấy được nó, cậu không thể ôm nó, ngay cả khi vào nhà wc chứ.. nhỏ cười khoát tay, rồi đi ra. Tôi phát bực với nó..., con nhỏ lẩm nhẩm

Nghỉ ở nhà Chủ Nhật với tôi, cũng là lúc tôi thực hành vào bếp... tôi có thói quen, chủ nhật, tôi ở nhà, và đó cũng là ngày nghỉ của bác Mẫn, bác không còn phải nấu cơm cho tôi nữa, tôi sẽ tự nấu ăn cho riêng mình, cũng bởi vì niềm đam mê của tôi, và bởi vì, tôi muốn cho 2 bác một ngày nghỉ thoải mái, đúng nghĩa theo ngày nghỉ, vì dù sao, lớn như thế này rồi mà vẫn có người nấu cơm cho ăn thì với tôi, đó cũng là không nên...

Mới đầu, bác phản ứng kinh lắm, nhất định không cho tôi tự nấu, vì theo bác bảo, tôi tự nấu.. ? tôi có biết nấu ăn là gì, đã từng cầm con dao là gì mà tự nấu. Nhưng sau khi thể hiện cho bác, ít ra, tôi cũng biết làm mấy cái việc đơn giản như nhặt rau, hay là thái thịt nhỏ ra để đun, thì bác không còn cần tôi nữa. Tôi biết

nấu ăn từ khi học lớp 4, khi đó, nhà tôi còn nghèo, đâu có như bây giờ, vậy nên, mọi việc trong nhà, tôi đều có thể làm được cả..

Trưa nay.. làm thử cơm rang thập cẩm xem nào...

Lấy cơm nguội từ hôm qua ra, tôi mua dưa chua, giò lụa, một ít hành khô, lọc lấy một chút thịt gà còn từ hôm qua, xé nhỏ ra, bắt đầu chế biến... 2 quả trứng nữa là đủ cho bữa ăn...

Mỗi lần tự nấu ăn như vậy, tôi lại thấy vui....

Thứ 2 đầu tuần trôi qua nhẹ nhàng, không có gì đặc biệt, có chăng, chỉ là việc bọn con trai trong lớp đã hô hào an hem thứ 7 này ra sân cổ vũ chúng nó, yêu cầu 100% anh em con trai có mặt, chị em con gái cố gắng đi càng nhiều càng tốt để lấy tinh thần, và cũng để lấn át cái hội cổ động viên xinh như mơ của các lớp văn phía dưới..

Sáng thứ 3, tôi đi học, dạo này gió lạnh ngày càng nhiều, tôi bị ho, khản tiếng, hầu như không nói được, chắc tại mấy hôm trước ăn mặc phong phanh, nên giờ lãnh hậu quả nghiêm trọng...

Có thư, một mẫu giấy nhỏ ở trong cái thanh sắt thùng ở gần bàn...

“ sao cậu không dùng món quà tớ tặng ”

Lại là dòng chữ ấy, cái chữ con gái, hôm đó về nhà, tôi bóc quà, nhận ra, đó là một đôi gang tay len, thảo nào, nhưng mà tôi không dùng nó, đơn giản, tôi không phải ra ngoài nhiều, mà cũng không có thói quen đi gang tay, khi học bài, vì nó cầm bút vừa trơn, vừa khó...

“ Không biết đứa con gái này là ai đây ”.. tôi tự nhủ, nhưng tôi cũng không viết lại một dòng nào nữa, viết, rồi họ lại trả lời, rồi lại viết, tôi không thích...

Lạnh như vậy, mà cũng phải xuống tập thể dục, rất may là có cái nhà thể chất, và hôm nay, cũng học môn mà tôi yêu thích... bóng bàn.

“ Lạnh thật đấy chúng mày ạ.... ” bọn con gái trong lớp xoa xoa tay, run thật, tôi cũng cảm thấy, gió lạnh đang cố gắng xé tan từng lớp áo của tôi, thò cái bàn tay băng giá của nó vào tận người tôi vậy, xoa xoa tay cho đỡ rét, tôi cùng với bọn ở lớp xuống dưới phòng thể chất..

- Các em, hôm nay chúng ta tập giao bóng, nội dung kiểm tra cũng như vậy, các em chia cặp luyện tập giao bóng, giao qua lại cho nhau, yêu cầu sao cho hết 10 lượt, các em sẽ được 10 điểm.... rõ chưa

- Vâng ạ..

Bọn con gái lắc đầu lè lưỡi, bọn con trai, có đứa thì tỏ ra phấn khởi, và có đứa, thì cũng không kém bọn con gái là mấy. Tuy nhiên, bản tính thì mấy cái trò vận động này, con trai luôn là người chiếm ưu thế hơn con gái, mà việc chọn cặp tập luyện, tất nhiên, con trai có 11 đứa, mà con gái tận 23, thế nên, chỉ có chị em nào nhanh tay nhanh chân, mới chọn được người đánh khá khá một tí, để kèm cặp mình... tôi nhìn thấy cái trụ để xà, thế là tôi ra đó, và ngồi xuống, nhìn thấy bọn nó đang tranh nhau vọt, và mấy thằng con trai thì bắt đầu hướng dẫn các bạn nữ cách cầm vợt sao cho tốt.. (tất nhiên là thầy giáo đã hướng dẫn từ trước, nhưng hầu như chả đứa nào nghe, chúng nó còn mãi buồn truyện, giờ kiểm tra, mới ngớ người ra).

- Đức này, cậu với mình là một cặp nhé...

Tôi quay ra, là nhỏ Hiền lớp trưởng...

- Uk, nhưng đợi mọi người tập luyện xong thì mình tập nhé..

- Cậu có biết chơi bóng bàn không, tớ chả biết gì cả...

- Tớ biết chút ít thôi. Tôi đáp

- Vậy cũng được rồi, hi hi... vậy là nhỏ ngồi xuống gần tôi, tôi cũng không nói gì...

Cuối cùng, sau 15p, bọn nó cũng chán, dù gì thì thứ 5 mới kiểm tra, và chúng nó, nhất là bọn con gái, cũng bắt đầu không chịu nổi những cái vọt nhỏ bé này, và bắt đầu bỏ cuộc. Tôi gọi Hiền, đi ra bàn tập...

- Cậu nhớ nhé, tay phải đặt như thế này, chân di chuyển.... tôi bắt đầu nói lại những thứ, mà trước đây bố tôi đã từng nói với tôi như thế, và cả bác

Khang nữa... truyền đạt hết lại cho nhỏ lớp trưởng..

- Giao bóng đi...

Nhỏ lớp trưởng khuôn mặt căng thẳng, bắt đầu giao bóng, và dĩ nhiên, là hụt..., bóng bay sang khung bên kia, không phải khung của tôi....

- Khó quá Đức ạ...

- Được rồi, để tớ giao bóng, và cậu chỉ việc đỡ sao cho trúng ô thôi, ok..

- Tớ sẽ cố..

Tôi giao bóng, tất nhiên, không có xoáy hay lực mạnh gì cả, đơn thuần là phát bóng theo cái kiểu, mà khi đánh với bác Khang, có lẽ bị vụt cho tới tấp rồi...

Tuy nhiên, thì nhỏ Hiền không phải là bác Khang, và nó cũng đánh trượt vài lần, mới có một lần trúng bóng...cao nhất mới được 3 lượt...

Và cứ mỗi lần như vậy, tôi lại chỉ cho nhỏ, cách làm sao cho bóng bay đúng, vì tôi hiểu, và đã từng trải qua, cái cảm giác muốn ném cái vợt đi, chả muốn chơi nữa, vì có đỡ được thì cũng ra ngoài hoặc quá tay.. cái gì cũng vậy, phải từ từ, thì nó mới cho kết quả tốt được..

Hết giờ thể dục, thành tích tốt nhất mà tôi với nhỏ đạt được là 7 lần giao bóng không phạm quy...

- Tớ có cảm giác thích thích cái môn này rồi, nhỏ Hiền cười tít mắt.. cảm ơn cậu nhé

- Không có gì..

Việc tôi hướng dẫn nhỏ lớp trưởng từ không biết gì, nên tới việc chắc chắn được 5 điểm, cũng là một kì tích với bọn ở lớp, và vô hình chung, nó gây ra khá nhiều vất vả cho tôi, đơn giản là có mấy đứa hỏi cầm vợt như nào, và làm sao để đỡ bóng... khiến tôi cũng giải thích một hồi dài dài.. chưa bao giờ thấy mệt như vậy..

Sáng hôm sau tôi đi học, tới lớp, ngồi vào chỗ quen thuộc của mình, chưa kịp thả hồn ngắm bình minh, ngắm phố phường, tôi lại thấy... có thư, trong cái thanh sắt đỡ bàn...

7. Chương 07

Chap 7: Cuộc gặp gỡ...

“ Chiều nay, sau khi học xong, tớ mời cậu đi uống nước được chứ.”

Vẫn là dòng chữ con gái ấy, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, không hề giới thiệu, không một lời làm quen, cứ làm như là đang sai khiến tôi vậy. Thực sự thì, không đi có lẽ sẽ tốt hơn. Tôi thầm nghĩ, vì thế, tôi cũng không để tâm lắm cái vụ hẹn hò đầu tên này, tốt nhất, là cứ coi như nó chưa tồn tại. Chả muốn truy tìm nó làm gì, cứ kệ, nếu người ta muốn, thì người ta sẽ tự phải lộ diện, mình cứ án binh bất động thôi..

Không khí lớp có vẻ sôi động, chính xác là từ khi bắt đầu có giải thi đấu bóng đá cấp trường, thằng Thắng đang xem xét cho bọn nó, cũng bởi vì mới lên học cấp 3, chưa đá với nhau nhiều, thế nên, thằng nào mạnh nhất ở điểm nào thì đăng kí, cuối tuần cũng bắt đầu đá rồi...

- Đức ơi, cuối tuần, đi tập hợp cùng đội bóng nhé...

- Uk, tớ sẽ cố.

- Ông đi chỉ ra chào cờ, mượn cái dáng cho nó đẹp đội hình thôi mà.. chúng nó lại phá lên cười..

Buổi chiều, sau khi kết thúc những tiết học cuối cùng trong sự uể oải, tôi bước ra về, hơi lạnh, trán tôi âm ẩm, sốt rồi....

Cái sốt đến như có báo trước, viêm họng, y như rằng là ốm, tôi bị như vậy cũng khá nhiều lần rồi, nên cũng quen, về uống một viên kháng sinh và một viên hạ sốt trong tủ thuốc, nằm vật ra giường, ngủ li bì.... Bữa cơm tối, tôi cũng không thể nuốt nổi, mặc dù bác Mẫn đã mang lên tận phòng cho tôi, ốm, thì nhai làm sao được, giờ này chỉ thêm ngủ...

- Con bị ốm à.. bố tôi gọi

- Vâng, cảm nhẹ thôi bố ạ...

- Ra đường mặc ấm vào chứ con...

- Vâng, hôm đó về muộn, mà trời thì cũng trở gió bất ngờ, thế nên... tôi không nói nữa.

- Uk, có gì thì bố sẽ bảo bác Mẫn chú ý tới con một chút..

Cúp máy, tôi lại ngủ, mệt mỏi quá, cái chăn bông trở nên vô tác dụng, đắp vào thì nóng, mà bỏ ra, thì lại lạnh. Tôi quyết định đắp chăn và để hở chân, nó giúp tôi có cảm giác thoải mái hơn chút...

11h30p, tôi tỉnh dậy, miệng khô khốc, nhạt nhẽo, tôi thấy đói...

Đi xuống dưới nhà, kiểm cái gì ăn tạm vậy... tôi tự nhủ, cơn sốt đã giảm hơn ít, trán tôi cũng chỉ còn âm ẩm. Tôi bật điện, ánh sáng trắng lóa làm tôi nheo nheo mắt, ngồi dậy, mới thật đấy, tôi tự nhủ.

Khoác cái áo khoác ra bên ngoài cho đỡ lạnh, tôi loạng choạng đi xuống dưới nhà, mở tủ lạnh, làm cho mình một cái bánh mì kẹp thịt, ít ra, nó là món mà tôi muốn ăn nhất vào lúc này đây...

Đang ăn ngon lành, công nhận là đói, mà được ăn, thì không có gì sướng bằng nữa. Tôi chậm chậm uống ngụm nước cho nó đỡ nghẹn, hậu quả của việc ăn quá nhanh. Đúng là Hà Nội về đêm, vắng hẵn, nhìn qua cửa sổ, chỉ còn thấy một màu đen đen, ánh đèn đường, cũng không thể chiếu rọi nổi những nơi tối tăm đó...

Rồi tôi nhìn thấy, có một cái gì đó, chính xác là một bóng người, đang tiến gần tới cửa sổ nhà tôi.. suýt nữa thì sắc nước, tôi dụi mắt nhìn kĩ, đúng là bóng người rồi, một bóng con gái, với một bộ đồ đen, đầu đội nón.. đang tiến lại, rất gần, rất gần về phía tôi.. Tôi muốn chạy trốn, tôi muốn hét, nhưng tôi không làm được, thân thể tôi như bị đóng đinh xuống cái ghế của phòng ăn... cốc nước trên tay không ngừng run....

- Đứt....

Một giọng nói vang lên trong đầu tôi, nghe thân thuộc lắm, đầy tình cảm.... giờ đây, cái bóng tiến lại gần tôi hơn bao giờ hết, tôi nhìn rõ, hình ảnh người phụ nữ ấy, mặt trái xoan, với mái tóc đen dài, và bộ đồ đen giản dị...

- Mẹ.... tôi nghẹn ngào, xúc động...

Mẹ tiến tới bên tôi, tôi có thể thấy được bàn tay mẹ đang đưa ra, chạm vào tôi.... Hình ảnh mà tôi luôn mong ngóng, tôi muốn gặp, ao ước bấy lâu nay của tôi. Tôi muốn đứng lên, để mẹ ngồi xuống, ôm tôi vào lòng, tận hưởng hơi ấm từ mẹ.. nhưng không, mẹ chỉ đứng đó, đưa tay ra vuốt tóc tôi, cũng chẳng nói một lời nào cả, còn tôi cũng chết lặng, không thể cử động...

Bóng mẹ nhòa đi, mờ dần....

- Mẹ.. mẹ ơi... mẹ..... tôi cố gọi trong tuyệt vọng, mẹ quay bước đi, không nói thêm một câu nào nữa, ngoại trừ việc gọi tên tôi..

Tôi choàng tỉnh, đèn vẫn bật, và cốc nước trên bàn vẫn thế... ngoài trời, chỉ có gió, chứ làm gì có ai.. tôi vùng dậy, chạy nhanh ra cửa sổ, tôi muốn tìm lại cái hình bóng ấy...

Sao mình lại ngủ ở đây nhỉ, rõ ràng.. đầu tôi ong ong, ôm một đống suy nghĩ, tôi trở lên phòng ngủ, có lẽ, tôi mệt quá, có lẽ tôi hoa mắt, tôi ngủ mê.... Nhưng cuối cùng tôi cũng gặp được mẹ, nhưng sao mẹ lạnh lùng vậy, không hề nói với tôi câu nào. Ôm cả đống suy tư, tôi chìm vào giấc ngủ..

Cuối tuần đã tới...

Hôm nay, tôi theo bọn con trai trong lớp, rồng rắn ra sân vận động của trường, để xem trận đấu giữa lớp tôi và liên minh A13-15

Sân bóng hôm nay đông hẳn....

Hai đội đã ra sân, trọng tài là thầy Thành, dạy thể dục, mỗi hiệp sẽ diễn ra trong 20p. Bọn con gái lớp tôi đang hò hét cổ vũ nhiệt tình, bên cạnh là những tiếng reo không kém của bọn con gái lớp Văn...

- A2 cổ lên,

- A13 cổ lên

Mấy thằng con trai trong lớp đang cố gắng khởi động, tôi ngồi trên ghế dự bị bên ngoài sân, đá 7 người, tôi ngồi với 3 thằng nữa...

- Chút nữa, nếu có ai bị đau, hoặc mệt, tớ sẽ thay người, các cậu ai đá được vị trí nào...

- Tớ đá tiền đạo.. thằng lấm mồm nói

- Tớ đá hậu vệ.. Đó là Tú, người bị gọi lên bảng

- Tớ đá tiền vệ giữa... thằng Thịnh còi lên tiếng

- Tớ đá tiền vệ giữa.. tôi nói

Uk, thế là cũng đủ, bác học có lẽ chỉ tới cho vui, chứ không cần cậu ra sân, ít ra vẫn có thịnh còi, cậu không biết đá bóng mà, với tinh thần đấy thì tớ và cả đội đã hoan nghênh rồi, thằng Thắng cười và trở lại vị trí trung vệ của nó, cả đội đầy quyết tâm..

Hiệp 1 bắt đầu..

Trong hầu hết cả hiệp 1, bóng lăn bên phần sân của A13-15, công nhận bọn lớp tôi không chỉ biết nói mồm, mà chúng nó có khả năng thi đấu rất tốt...

Một cầu thủ của liên minh A13 -15 đang dẫn bóng ở bên phía cánh trái, dốc thẳng xuống khung thành... hiện giờ tỉ số là 2-0...ngiên về phía bên tôi..

Thằng Tùng bị lừa qua rồi, cầu thủ đội bạn đang đối mặt với thủ môn...

“ Bộp ”

Cầu thủ đội bạn chưa kịp sút, thì thằng Thắng đã lao vào chuỗi bóng, bóng được phá ra phía ngoài sân... trong sự la hét của bọn con gái lớp bên, về việc thằng Thắng chơi bẩn, đập cầu thủ đội họ...

- Tùng, mày đá như mê ngủ thế, để họ lừa qua dễ dàng thế à....

- Mày giỏi thì ra mà cản

- Không có tao thì vào lưới nhặt bóng rồi, thằng Thắng quát

- Chúng mày có im đi không, phạt góc rồi, tập trung.... Thằng Tân thủ môn đang chỉ huy bọn nó kèm người

Bóng treo vào cầu môn, nhưng không có tình huống nguy hiểm nào, thằng Tân đã bắt được bóng, nó ném mạnh lên phía trên, ở đó có thằng Cường và thằng Sơn..

- Bật tường Sơn ơi... thằng Cường hét..

- Ok

2 thằng chúng nó, với 3 hậu vệ đội bạn, xem ra, thằng Sơn đang là người có khả năng điều phối bóng khá tốt...

- Chọc khe...

Bóng tới chân thằng Cường, trong trạng thái không ai kèm, và nó dễ dàng nâng tỉ số lên 3-0...

- Yeah.. anh em mình phối hợp như đặt ý nhỉ...

- Vô địch, vô địch

Tôi nhìn và quan sát trận đấu, đội hình thi đấu khá đều, chắc là chúng nó tập luyện với nhau nhiều đây....

Còn 10p...

Thằng Sơn đang cầm bóng, nó đang cố gắng tìm người để truyền, đang quan sát...

- Á...a...a.a.a.a.

Thằng Sơn lặn ra, một cầu thủ bên A13-15 đã vào bóng từ phía sau với nó, thằng Sơn lặn lộn trên sân, nó tỏ ra đau đớn...

“Thẻ vàng thôi à” bọn trong đội bóng đều hét lên, chúng nó thấy thằng Sơn nằm như vậy...

- Thay người, thay người đi...

- Thịnh còi vào sân đi...

Thằng Thịnh nhanh chóng cởi cái áo khoác và vào sân, không khí trở nên căng thẳng, bọn trong đội bóng đang cạy thằng số 7 bên kia lắm.. nhưng phải nhịn.. thằng Sơn được đưa ra khỏi sân...

- Mà thấy thế nào.. tôi hỏi

- Đau cổ chân, nó nhăn nhó, bên cạnh là mấy đứa con gái ở lớp...

- Đưa chân tao xem....

Tôi cầm chân thằng Sơn, xoay xoay, nó không bị gãy, chắc chỉ bị bong gân hay là trật khớp thôi... tôi bảo..

May là chưa gãy, chắc là bong gân thôi...

Tôi trở về chỗ ngồi, thằng Thịnh còi đang bị bọn trong đội bóng la mắng.. rõ ràng, nó không hề đạt tới đẳng cấp của thằng Sơn, nó đá khá chậm chạp, còn hay bị mất bóng, cũng vì lỗi của nó, mà đội bạn đã ghi được 1 bàn...

Trận đấu kết thúc... 3-1 , bên tôi vào bán kết, bọn nó vui sướng, thằng Sơn cũng vui, nhưng.. chúng tôi bắt đầu lo lắng, cho cái vị trí mà thằng Sơn để lại...

8. Chương 08

Chap 8: Xung Đột... (P1)

Lại một thứ hai nữa tới.....

Thời tiết ngày một lạnh, hôm qua, đài dự báo nhiệt độ chỉ còn 10 độ C, ngồi trong xe, cảm giác ẩm áp, tuy nhiên bên ngoài kia, gió vẫn vi vu thổi, gió vờn đùa vui với những cô cậu bé học trò, gió lùa bàn tay lạnh ngắt, thổi tung bay những lọn tóc dài của các cô nữ sinh, và làm ửng hồng thêm đôi má....

Cả lớp vẫn còn đang còn vui mừng với chiến thắng hôm trước, thằng Sơn tới lớp với cái băng trắng ở chân, nó tập tễnh, nhưng mặt vẫn nở nụ cười...

- Sao rồi Sơn... thằng Thắng hỏi..

- Uk, bị rạn xương, có lẽ phải nghỉ ngơi một thời gian mới có thể trở lại được...

- Uk, dù gì lớp mình đá trận thứ 2... còn nửa tháng nữa mới tới trận đấu gặp A1 mà...

- Uk.. nhưng mà hôm trước, bọn A1 đá thắng A7 tận 5-0...

- Cũng khá khoai đấy, bọn nó có 2 đứa đá được thôi, nhưng một thằng tiền đạo và một tiền vệ giữa đủ làm cho an hem đau đầu rồi.. thằng Cường thở dài...

- Chúng nó đá với nhau từ lâu mà.. thế nên, chỉ cần khóa chết một trong 2 đứa là ok thôi mà.. thằng Thắng nói..

- Nói thì dễ, lúc làm mới khó, A7 không phải là bọn như là mấy đội liên minh đâu... vậy mà..

- Thôi nào, dù gì thì anh em cũng thi đấu hết mình đi... cả lũ cười ầm ầm...

Bọn nó vẫn đang bàn luận một cách sôi nổi, các chiến thuật thay thế đã được đặt ra, kể cả là chơi đồ bê tông, nhìn chúng nó ngồi bàn chiến thuật, cứ như là các huấn luyện viên hàng đầu thế giới vậy..

Cuộc sống là một chuỗi những sự kiện vui có, buồn có, một câu nói nổi tiếng mà tôi được nghe: cuộc sống toàn màu hồng ư, không bạn nhầm rồi, màu xám mới là hầu hết.... và ngẫm lại, tôi thấy nó đúng.

Nhiều khi muốn mở lòng ra, nhưng, cái vỏ bọc của tôi đã quá dày rồi, khả năng tiếp xúc với người lạ của tôi đã bị thui chột, giống như chú chim non trong quả trứng, không thể tự mình mổ vỏ chui ra, mà cần phải có, một tác động nào đó từ bên ngoài cơ...

“ Sao tự nhiên lại chán lí thế nhỉ ” Tôi tự thầm cười, rồi lôi quyển truyện trinh thám ra, tiếp tục đọc, niềm vui duy nhất của tôi, là đọc truyện và những thời gian khi ở nhà, bên bố....

Chiều thứ 4, như thường lệ, tôi tới lớp học cho giờ học thêm, đặt cái cặp sách xuống bàn, tôi thấy mệt mỏi quá, có lẽ tình hình học tập mấy hôm nay làm tôi cảm thấy căng thẳng và có áp lực, guồng quay của học tập đã bắt đầu, với một đồng bài toán, văn, lí, hóa....

Tiếng nước từ vòi chảy ra xè xè, tôi đưa tay vào, lạnh toát, nhưng mà không còn cách nào khác, tôi vốc một vốc, đưa lên mặt, tỉnh táo hẳn đi, nước lạnh thấm qua từng cơ mặt, luồn sâu vào tận bên trong, đánh thức những tế bào đang say ngủ... cảm giác sảng khoái ủa về trong tôi...

- Vân, cậu làm gì vậy....

- Bác học à, cậu cũng là fan của truyện trinh thám ư

Cái Vân đang cầm quyển truyện yêu quý của tôi, lật soàn soạt từng trang trước sự ngỡ ngàng của tôi....

- Cậu tự tiện lục đồ đạc của tớ... tôi nói..

- Đó là cậu không nghe cảnh báo của tớ, chỉ cần cậu rời khỏi quyển sách, tớ sẽ lấy được nó, ok... Vân nháy mắt một cách tinh nghịch như trên người..

- Đó không phải trò đùa của cậu, hãy để nó lại chỗ cũ...

- Nếu không thì sao chứ hả... nhỏ bĩu môi với tôi

- Đừng để tớ phải cầu, tớ không muốn cãi nhau với cậu đâu..

- Lúc tức giận, cậu rất có phong thái của một người đàn ông.. nhỏ nhìn tôi, hai tay bắt đầu đưa lên, giả bộ giống như mấy em gái nhìn thấy các anh ca sĩ Hàn Quốc..

Lúc này thì thực sự là tôi đã mất kiểm soát bản thân mình, mặt tôi đỏ gay, nóng ran, còn trước mặt tôi, Vân vẫn đang đung đưa đôi chân, tay cầm cuốn sách của tôi...

- Trả nó lại chỗ cũ, lần cuối tớ nói đấy.. tôi nói một cách lạnh lùng, và bắt đầu nhìn thẳng vào nhỏ Vân

- Chà chà.. bác học đã biến thành một tên ác ma, theo như Sherlock homes thì đó là hiệu chứng Dracula đây hả, nhỏ cười ngất nghẻo..

- Cậu.....

Tôi bước tới, kiểu đùa này thực sự là quá đáng, và cũng quá sức chịu đựng của tôi, không ai được đùa giỡn với tôi như thế...

- Các em, ổn định chỗ ngồi nào...

Là thầy giáo dạy toán, tôi lạnh sống lưng, thế là bước về chỗ, nhỏ Vân cũng ném trả quyển sách cho tôi, kèm thêm một cái lè lưỡi rất khó chịu

- Đồ thô lỗ

Tôi không thêm nói với nó nữa, dù sao, việc đánh con gái, tôi sẽ không làm, đó là một việc hèn hạ, tôi nghĩ thầm.. nếu như thầy giáo vào muộn hơn chút nữa, tôi cũng chỉ đi tới lấy lại cuốn truyện thôi, chứ không thể làm gì hơn nữa...

- Các em, nghĩ cho thầy phương án giải bài toán này... đây là một dạng rất có khả năng sẽ thi... thầy giáo nâng cặp kính cận lên cười nói, và thầy cũng nhắc nhở các em, tới cuối tháng 12, chúng ta sẽ có một đợt thi chọn ra 2 bạn xuất sắc nhất cho trường đi thi cấp Quận, vì thế, các em cần cố gắng, đã là giữa tháng 11 rồi..

Tôi nhìn đề bài, phân tích các dữ kiện và chất lọc chúng, phân loại ra từng mục một, vừa làm, vừa lẩm nhẩm, kiểm tra các bước tính, sau 10p, tôi cũng đã đưa ra được một kết quả khá đẹp... quay lên, tôi thấy Vân cũng đã xong.. 2 chúng tôi xong nhanh nhất lớp..

- Bác học, kết quả bao nhiêu.. Vân quay xuống hỏi tôi.

- 35

- 20 chứ.. Vân nói

- Tôi không biết, đó là kết quả của bạn..

- Này, vẫn còn giận đấy à, con trai mà đàn bà thế

- Tôi có nói là giận bạn đâu, đừng có nhận vợ như thế

- Tớ đảm bảo là cậu sai nhé.. mà cách xưng hô của cậu khó chịu thế

- Đó là thói quen của tôi... tôi khó chịu đáp

Vân xì một cái rồi quay lên, múa múa cái bút, không quan tâm gì nữa.. một lúc sau thì mọi người cũng đã làm xong hết...

- Đức, lên làm cho thầy...

Tôi tự tin bước lên bục giảng, cầm lấy viên phấn, tôi đang làm tất cả các bước mà mình đã phác lên bảng, cảm giác như dòng nước chảy, nhẹ nhàng và dễ dàng, không gặp phải bất cứ một trở ngại nào cả...

- Em xong rồi ạ...

- Uk, em về chỗ đi, có em nào nhận xét...

Tôi bước về chỗ cũng đúng lúc Vân gơ tay... : “ thưa thầy, em nghĩ bạn Đức làm sai...”

- Em lên bảng đi Vân

Vân đi lên bảng, bắt đầu trình bày cách làm, khác với của tôi, tôi theo dõi, cũng không thấy có gì bất hợp lý, 2 cách làm, 2 kết quả... vậy là sẽ có một người sai..

- Rồi, em về chỗ đi Vân.. các em khác, còn ý kiến gì không

- Em ạ...

- Rồi Hoàng Vũ, em lên bảng đi...

Vũ lên bảng, cách làm cơ bản là giống của tôi, chỉ biến đổi đoạn đầu chút ít, còn lại, vẫn quy về như của tôi...

- Các em đều ra kết quả 35 chứ..

- Vâng ạ

- Cách của Vân rất nhanh, hơn cách của Đức, là một cách rất thông minh, tuy nhiên, nhanh thì em cũng nên kiểm tra một chút, chỗ này chưa ổn...

Thầy giáo bắt đầu chữa bài của Vân, và tôi cũng đã nhìn ra, trong quá trình biến đổi, Vân sai ở chỗ hạ bậc của x... một chỗ nhầm rất nhỏ, tuy nhiên thì nó lại ảnh hưởng tới cả bài toán...

Rồi, tất cả làm bài này cho thầy nào...

Buổi học diễn ra trong sự căng thẳng, mà người gây ra lại là tôi, khi liên tiếp 2 lần, tôi và Vân ra 2 kết quả, một lần là tôi sai, và một lần là Vân, cuộc chiến lên tới đỉnh điểm khi đôi bên đã bắt đầu có những câu nói xúc phạm tới nhau... cũng phải thôi, tôi đã nín nhịn Vân lâu rồi, thế nên, đây là lúc tôi phát tiết ra những gì mà tôi thấy âm ứ cả buổi..

- Đã dốt thì nhận đi cho tiến bộ...

- Còn hơn người ngu mà làm như mình trên đỉnh thế giới

Khi tôi ra về, quên thêm chiếc khăn cho ấm.. tôi thấy Vân đi lên trước tôi, đưa tôi một tờ giấy nhỏ... rồi không nói không rằng, Vân tiến vào chỗ để xe, nhòa bóng trong ánh đèn vàng vọt của buổi tối mùa đông..

“ Tớ đưa ra lời khiêu chiến, người thấp điểm hơn trong cuộc thi loại, sẽ tự động rút khỏi đội tuyển toán.... ”

Một lời thách thức, và tôi đón nhận nó, không hề sợ hãi, tôi cười, và đi về, ra tới cổng, bác Khang đã chờ tôi ở đó...

9. Chương 09

Chap 9: Người bí ẩn

Cuối tuần tới với một sự vội vã, mọi người trong lớp, nhất là những thằng trong đội bóng đang thực sự lo lắng, vị trí của thằng Sơn để lại làm cho bọn nó rối tinh lên, các phương án thi đấu được xếp sắp lại, cả khi thằng Thắng bảo lên đá thay vị trí của thằng Sơn, còn vị trí chốt dưới thì cho thằng Tú, nhưng cuối cùng cũng vẫn không ăn thua, vì thằng Thắng cũng không phải là sở trường đá giữa.. không khí đội bóng trầm lắng...

Với tôi, cũng không khá hơn là mấy, sau vụ thách đấu với Vân, lớp học toán cũng trở nên căng thẳng hơn, với những tình huống ganh đua và bắt bẻ nhau từ cả hai phía, quan trọng là, tôi thấy Vân như muốn trêu tức tôi, càng tức, nhỏ càng sướng thì phải.. nhiều lúc, tôi không thể nào giữ được bình tĩnh... tới mức thầy giáo phải nhắc nhở tôi..

Thứ 2, tuần này lớp tôi ra sân thi đấu bán kết với A1..

Thời tiết mưa phùn, ẩm ướt, đã mưa mấy ngày nay rồi, khiến cho người lúc nào cũng âm ẩm nước, ra ngoài cũng ngại, chỉ muốn ngồi trong phòng, lớp học ướt nhoẹt, toàn nước, bắn thiu kinh người...

Tôi chạy nhanh xuống phòng tập thể dục, hôm nay kiểm tra bóng bàn đây..

- Đức, chờ tớ với...

- À Hiền à.. tôi cười

- Uk, không Hiền thì ai, mà tớ thấy lo quá, sắp kiểm tra rồi, tí có gì giúp tớ nhé

- Cậu cứ làm y như tớ bảo, chỉ cần đỡ bóng nhẹ nhàng, mọi việc tớ lo..

- Ok

Tiết kiểm tra diễn ra một cách nhẹ nhàng, nói đúng hơn là với tôi và Hiền, khiến cho bọn con gái trong lớp có đôi chút tiếc nuối, vì ít ra, chúng nó thấy tôi với Hiền đánh quá nhẹ nhàng, trong khi bọn nó thì thể thảm..

- Cảm ơn Đức nhé.. Hiền nở nụ cười tươi trước tôi

- Cả 2 cùng cố mà, đừng nói vậy...

- Uk, hì hì

Tôi bước lên hành lang lớp, bọn nó đang nhanh nhanh chóng chóng về lớp để ôn bài, hôm nay, bọn tôi kiểm tra cả lịch sử nữa, tôi cũng chẳng vội vàng gì, nếu học thì đã học từ lâu, còn trước khi kiểm tra, tốt nhất là không nên làm gì cả, hãy cứ để cho nó tự nhiên thoải mái đi... Tôi tựa lan can, ngắm mưa, những giọt nước long lanh, tỏa hơi lạnh từ từ chảy xuống từ những chiếc lá, đất trời mù mịt thật..

- Bác học có phong thái ghê...

- Cảm ơn, cậu cũng rồi thật.. tôi đáp

- Đừng quên lời hẹn, ai thua thì phải rút...

- Uk, tớ không tin là mình thua

- Lúc ý phải xem kết quả mới được, đừng nói trước, bước không qua

đâu, ngã đấy

Vân cười rồi đi về lớp, cuộc gặp mặt không mong đợi này của tôi với cô bạn khó ưa này làm cho bao nhiêu cảm xúc của tôi tụt trôi đâu mất, tôi vào lớp, chuẩn bị cho kiểm tra, như vậy tốt hơn...

Trời đã khô ráo, trả lại cho không khí một cái hanh hanh, lành lạnh, nhưng ít ra hôm nay, khi tỉnh dậy, mặt trời đã bắt đầu lấp ló, và những tia nắng ấm đầu đông, đã làm cho lòng tôi ấm áp lên hơn một chút..

wapsite www.alowap.vn. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.alowap.vn – Thế giới đích thực trên di động.

Tôi tới lớp, cảm thấy khoan khoái, cuộc sống mới bắt đầu vào guồng quay của nó, mọi thứ đều ổn, cùng lắm chỉ là cô bạn khó ưa kia thôi, tôi nghĩ vậy..

Lại có thư.. trong cái thanh sắt cạnh bàn, lần này, một tờ giấy khá to, chứ không phải là mẫu nhỏ như trước..

“ Cậu không hề dùng món quà mà tớ tặng, không quan tâm tới cảm xúc của tớ, và càng không quý trọng nó. Con một sách, cậu lúc nào cũng chỉ chăm chăm tới quyển sách dày cộp của mình, và bỏ qua hết thấy những thứ xung quanh, bỏ qua một người đã rất quan tâm tới cậu....”

Tôi chẳng thể tin vào mắt mình, cái gì thế này, thư trách tội ư, tôi còn không biết người gửi đôi găng tay đó cho tôi là ai, họ cứ âm thầm như vậy, làm sao tôi có thể đáp lại, khi chính mình không biết được đang nói chuyện với ai nữa..

“ Một con người như khúc gỗ, không có chút cảm xúc, không có chút quan tâm tới mọi người, cậu có cái vỏ bọc khá dày, ngay cả khi, tớ muốn có cơ hội gặp cậu, để cậu biết được tình cảm của tớ, thì cậu cũng từ bỏ nó, tớ đã đợi 2 tiếng ở dưới căng tin, và kết quả, tớ phải đi về một mình... Và từ giờ, tớ sẽ coi cậu là một khúc gỗ thật sự ”

Tôi cực kì băn khoăn, không biết ai là chủ nhân của bức thư này, lúc trước, tôi không trả lời thư, và bằng đi một thời gian sau đó, tôi cũng không thấy có thư làm phiền tôi, vậy mà sao, tới giờ, lại là những dòng chữ đầy vẻ trách móc như thế này...

Xé một mảnh giấy, tôi viết lại : “ Hãy để lại tên của cậu, nếu như cậu muốn gặp mình ” và rồi tôi bỏ nó vào trong thanh sắt, tôi cũng không lo bức thư này bị mất, đơn giản, không bà lao công nào moi tờ giấy từ trong thanh sắt ra, cái hòm thư này, bí mật, chỉ có người bí ẩn kia và tôi biết mà thôi.

- Chào mọi người...

- Chào bác học..

- Chào... Vân trả lời một cách cộc lốc

Tôi cũng không để ý lắm, tình hình ban căng như này lâu rồi, lúc trước, tôi cũng thấy khó chịu vì thái độ lúc thì lạnh như băng, khi thì phiền tới khó chịu của Vân, nhưng rồi, tôi học được cách bỏ đi, kệ cho Vân làm gì mà cậu ấy muốn, và thế là, tần suất tôi bị trêu tức cũng giảm xuống đáng kể...

- Cậu không thể ngừng nói được à... tôi hỏi

- Vì đó không phải là miệng của cậu, nó là của tớ, và quyền sử dụng như nào là thuộc về tớ...

Thỉnh thoảng vẫn có vài cuộc đấu khẩu nho nhỏ như vậy giữa tôi và Vân, như thể khiêu khích biên giới trước những cuộc chiến lớn vậy, cứ qua rồi lại, nhiều lúc, tôi muốn nói chấm dứt cái cuộc chiến này, nhưng mà, nghĩ tới cái vẻ mặt đắc ý của Vân, tôi lại không thể nào nói được nữa, tình hình cứ thế, ngày một tồi tệ đi, càng căng thẳng hơn..

Đội bóng lớp vẫn rối tung..

Thằng Thịnh còi đang cố gắng lấp lại cái khoảng trống mà thằng Sơn để lại, tuy nhiên, điều đó hình như quá khó với kỹ năng chơi bóng của nó. Hôm nay, toàn đội bóng, kể cả những thành viên dự bị như tôi, được gọi ra sân, thử nghiệm, để điều chỉnh đội hình, tất nhiên là tôi vẫn chỉ ngồi xem như trước, không hề vào sân..

Tôi chạy nhanh xuống phòng tập thể dục, hôm nay kiểm tra bóng bàn đây..

- Đức, chờ tớ với...

- À Hiền à.. tôi cười

- Uk, không Hiền thì ai, mà tớ thấy lo quá, sắp kiểm tra rồi, tí có gì giúp tớ nhé

- Cậu cứ làm y như tớ bảo, chỉ cần đỡ bóng nhẹ nhàng, mọi việc tớ lo..

- Ok

Tiết kiểm tra diễn ra một cách nhẹ nhàng, nói đúng hơn là với tôi và Hiền, khiến cho bọn con gái trong lớp có đôi chút tiếc nuối, vì ít ra, chúng nó thấy tôi với Hiền đánh quá nhẹ nhàng, trong khi bọn nó thì thê thảm..

- Cảm ơn Đức nhé.. Hiền nở nụ cười tươi trước tôi

- Cả 2 cùng cổ mà, đừng nói vậy...

- Uk, hì hì

Tôi bước lên hành lang lớp, bọn nó đang nhanh nhanh chóng chóng về lớp để ôn bài, hôm nay, bọn tôi kiểm tra cả lịch sử nữa, tôi cũng chẳng vội vàng gì, nếu học thì đã học từ lâu, còn trước khi kiểm tra, tốt nhất là không nên làm gì cả, hãy cứ để cho nó tự nhiên thoải mái đi... Tôi tựa lan can, ngắm mưa, những giọt nước long lanh, tỏa hơi lạnh từ từ chảy xuống từ những chiếc lá, đất trời mù mịt thật..

- Bác học có phong thái ghê...

- Cảm ơn, cậu cũng rồi thật.. tôi đáp

- Đừng quên lời hẹn, ai thua thì phải rút...

- Uk, tớ không tin là mình thua

- Lúc ý phải xem kết quả mới được, đừng nói trước, bước không qua

đâu, ngã đấy

Vân cười rồi đi về lớp, cuộc gặp mặt không mong đợi này của tôi với cô bạn khó ưa này làm cho bao nhiêu cảm xúc của tôi tụt trôi đâu mất, tôi vào lớp, chuẩn bị cho kiểm tra, như vậy tốt hơn...

Trời đã khô ráo, trả lại cho không khí một cái hanh hanh, lành lạnh, nhưng ít ra hôm nay, khi tỉnh dậy, mặt trời đã bắt đầu lấp ló, và những tia nắng ấm đầu đông, đã làm cho lòng tôi ấm áp lên hơn một chút..

wapsite www.alowap.vn. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.alowap.vn – Thế giới đích thực trên di động.

Tôi tới lớp, cảm thấy khoan khoái, cuộc sống mới bắt đầu vào guồng quay của nó, mọi thứ đều ổn, cùng lắm chỉ là cô bạn khó ưa kia thôi, tôi nghĩ vậy..

Lại có thư.. trong cái thanh sắt cạnh bàn, lần này, một tờ giấy khá to, chứ không phải là mẫu nhỏ như trước..

“ Cậu không hề dùng món quà mà tớ tặng, không quan tâm tới cảm xúc của tớ, và càng không quý trọng nó. Con một sách, cậu lúc nào cũng chỉ chăm chăm tới quyển sách dày cộp của mình, và bỏ qua hết thấy những thứ xung quanh, bỏ qua một người đã rất quan tâm tới cậu.....”

Tôi chẳng thể tin vào mắt mình, cái gì thế này, thư trách tội ư, tôi còn không biết người gửi đôi găng tay đó cho tôi là ai, họ cứ âm thầm như vậy, làm sao tôi có thể đáp lại, khi chính mình không biết được đang nói chuyện với ai nữa..

“ Một con người như khúc gỗ, không có chút cảm xúc, không có chút quan tâm tới mọi người, cậu có cái vỏ bọc khá dày, ngay cả khi, tớ muốn có cơ hội gặp cậu, để cậu biết được tình cảm của tớ, thì cậu cũng từ bỏ nó, tớ đã đợi 2 tiếng ở dưới căng tin, và kết quả, tớ phải đi về một mình... Và từ giờ, tớ sẽ coi cậu là một khúc gỗ thật sự ”

Tôi cực kì băn khoăn, không biết ai là chủ nhân của bức thư này, lúc trước, tôi không trả lời thư, và bằng đi một thời gian sau đó, tôi cũng không thấy có thư làm phiền tôi, vậy mà sao, tới giờ, lại là những dòng chữ đầy vẻ trách móc như thế này...

Xé một mảnh giấy, tôi viết lại : “ Hãy để lại tên của cậu, nếu như cậu muốn gặp mình ” và rồi tôi bỏ nó vào trong thanh sắt, tôi cũng không lo bức thư này bị mất, đơn giản, không bà lao công nào moi tờ giấy từ trong thanh sắt ra, cái hòm thư này, bí mật, chỉ có người bí ẩn kia và tôi biết mà thôi.

- Chào mọi người...

- Chào bác học..

- Chào... Vân trả lời một cách cộc lốc

Tôi cũng không để ý lắm, tình hình ban căng như này lâu rồi, lúc trước, tôi cũng thấy khó chịu vì thái độ lúc thì lạnh như băng, khi thì phiền tới khó chịu của Vân, nhưng rồi, tôi học được cách bỏ đi, kệ cho Vân làm gì mà cậu ấy muốn, và thế là, tần suất tôi bị trêu tức cũng giảm xuống đáng kể...

- Cậu không thể ngừng nói được à... tôi hỏi

- Vì đó không phải là miệng của cậu, nó là của tớ, và quyền sử dụng như nào là thuộc về tớ...

Thỉnh thoảng vẫn có vài cuộc đấu khẩu nho nhỏ như vậy giữa tôi và Vân, như thể khiêu khích biên giới trước những cuộc chiến lớn vậy, cứ qua rồi lại, nhiều lúc, tôi muốn nói chấm dứt cái cuộc chiến này, nhưng mà, nghĩ tới cái vẻ mặt đắc ý của Vân, tôi lại không thể nào nói được nữa, tình hình cứ thế, ngày một tồi tệ đi, càng căng thẳng hơn..

Đội bóng lớp vẫn rối tung..

Thằng Thịnh còi đang cố gắng lấp lại cái khoảng trống mà thằng Sơn để lại, tuy nhiên, điều đó hình như quá khó với kĩ năng chơi bóng của nó. Hôm nay, toàn đội bóng, kể cả những thành viên dự bị như tôi, được gọi ra sân, thử nghiệm, để điều chỉnh đội hình, tất nhiên là tôi vẫn chỉ ngồi xem như trước, không hề vào sân..

- Tình hình căng thẳng bác học ạ.. thằng Thắng ngồi, nhìn mặt nó như đưa đám
- Tớ thấy Thịnh đang hòa nhập rất tốt..
- Đúng, cậu ấy có tiến bộ, nhưng mà cậu ấy quá sợ bóng, mà chúng ta cần một cầu thủ có khả năng chơi lẫn xả bên phần sân nhà, để bọc lót cũng như chặn trước trên trung vệ... ngày kia đã thi đấu rồi..
- Uk, nhưng giờ biết làm sao
- Cậu có thể đá không.. cậu cũng đá tiền vệ giữa mà
- Tớ không đá được..
- Uk, vậy thì tớ cũng không ép, nhưng nếu đá được, cậu hãy vào sân nhé

Buổi tập vẫn diễn ra trong căng thẳng, đối thủ A1 khá mạnh, và bên đó, cũng có một đối thủ của tôi, đó là Vân..

Cuối tuần tới... ngày mà lớp tôi thi đấu với A1

Trong sân trường tràn ngập những tiếng hò reo, cổ vũ, của cả con gái lẫn con trai, đây là một trận bán kết, 4 đội mạnh, vì thế, số lượng khán giả xem cũng đông..

“ A2 vô địch, A2 vô địch ”

“ A1 cổ lên, A1 cổ lên ”

Hai đội ra sân, một đội áo Ac Milan, đó là lớp tôi, còn bên A1, Juve với hai sọc đen trắng, làm nổi bật lên, trong cái bầu không khí lạnh lẽo cuối đông..

Trận đấu bắt đầu..

Tôi ngồi dự bị cùng tên lấm mồm ngồi cạnh tôi, Tú, và Sơn..

Sau 10p thi đấu, độ bóng lớp tôi bị ép sân hoàn toàn, Thắng và Tân đang làm việc hết công suất, khi mà A1 dồn dập tấn công, bộ đôi Tú và Huy bên phía A1 đang cho thấy sự đáng sợ của mình, khi mà họ thi đấu cực kì ăn ý, bên tôi, Thịnh đang thi đấu rất cố gắng, tuy nhiên, chỉ chừng đó thôi, là chưa đủ... đã 1 lần, bóng tìm tới xà ngang, sau sự tiếc nuối của cổ động viên A1 và sự hứ vía của lớp tôi..

Liếc nhìn bên phía A1, tôi thấy Vân, đang ra sức cổ vũ và hò hét..

Tú có bóng, và vẫn đang đối mặt với Thịnh, chỉ vài động tác, Thịnh đã để Tú qua, tuy nhiên, phía sau Thịnh là Thắng, cầu thủ chơi hay nhất của đội tôi, và cũng đồng thời làm đội trưởng..

“ Xoạt ” một pha chuỗi bóng hợp lệ của Thắng, tình huống nguy hiểm đã qua..

- Thịnh, phá bóng dứt khoát vào, đừng có mà chậm như thế.. nó hét lên

Trong trận đấu, điều quan trọng nhất là bình tĩnh, và Thắng đang mất đi sự bình tĩnh của mình, cũng như làm cho Thịnh cảm thấy vô vàn áp lực đè lên..

Huy lao xuống, nhanh như con sóc. Nhận đường truyền của Tú, sút mạnh vào góc khung thành, thằng Tân bay người theo quỹ đạo của bóng..

Có kịp không.....

“ Bộp ” thằng Thắng lao ra lấy chân phá bóng, và trái bóng đổi hướng, bay sượt qua chân Thắng, tạo thành một đường cong, bóng xoáy...

“ Không kịp rồi ” tôi hét

Thằng Tân đã mất đà, nó cố lao vào đỡ bóng, nhưng không được, trái bóng lạnh lùng bay vào lưới, trước sự bất lực của Thằng và bọn nó..

1-0 cho A1..

Chúng tôi vẫn bị ép sân, Vũ và Thịnh đang hoàn toàn lép vế trước Tú và Huy, bọn họ hoàn toàn lấy được tuyến giữa, nếu như kém may mắn một chút, có lẽ tỉ số đã là 2-0, hoặc 3-0 ngay trong hiệp 1 rồi

Hết giờ..

Bọn nó đang ngồi, thở hồng hộc, mỗi thằng Cường là còn khỏe, vì nó là tiền đạo, bóng hầu như ít khi tới được chân nó, có chăng chỉ vài lần đánh đầu phạt góc, còn lại, nó phải lùi về, hỗ trợ cho thằng Thịnh và vũ, hàng hậu vệ của chúng tôi thê thảm.. bọn nó mệt lử..

- Thịnh, đá mạnh dạn lên, mày sợ bóng đau à...

- Từ từ thôi mày, làm gì mà điên lên thế, còn hiệp 2

- Hiệp cái gì, bóng còn không lên nổi giữa sân, bị ép như thế, sức đâu mà bật...

- Để tao vào sân...

Chúng tôi ngỡ ngàng quay ra, thấy Sơn đang nhìn cả đội, nó muốn vào sân, nhưng chúng tôi đâu thể để nó mạo hiểm, kể cả thằng Thắng đang lúc bốc hỏa, cũng phải ngừng lại..

- Không được đâu Sơn, mày đã khởi chân đâu, vào rồi bị nặng hơn thì sao

Không khí trầm lắng hẳn đi...

Tôi quay ra, thấy Vân đang đắc ý đứng gần mấy cậu bạn bên A1, bất giác đúng lúc nhỏ cũng quay ra tôi và nhỏ nhìn nhau..

- A1 luôn thắng A2.. hahaaa, nhỏ cười một cách sung sướng..

Cổ họng tôi nghẹn lại....

Dù sao, tôi cũng là một thành viên trong lớp

Dù sao, học cùng với nhau đã một thời gian, tôi không thể để người khác coi thường lớp mình..

Kể cả có ích kỉ tới đâu, nhưng đó là danh dự

Tinh thần dân tộc của tôi trỗi dậy, kéo khóa chiếc balo, tôi lôi ra đôi giày đinh màu đỏ, đôi giày gắn với kỉ niệm của tôi...

Một năm về trước

Môn thể thao mà tôi yêu thích nhất, khi chưa chuyển ra đây sống, đó là bóng đá, thậm chí, tôi đã là đội trưởng của đội bóng đá khối trường trung học cơ sở của tôi, tôi và Tuấn, hai thằng chơi thân với nhau, và cũng là đồng đội của nhau trên sân bóng, một cặp bài trùng ăn ý...

Chúng tôi cùng nhau đi tới trận chung kết của giải đấu, trước ngày thi đấu chung kết, tôi và Tuấn cùng nhau đi mua một đôi giày mới, vì giày của tôi, đã rách sau trận bán kết đầy căng thẳng..

Chọn đôi này này thằng ngu, nhìn đinh ngon, da bóng thế này

- Màu đỏ, đi đi thế nào ý...

- Nhìn bọn đá bóng chuyên nghiệp nó còn đi cả giày hồng kia kìa.. tuần võ vai tôi

Cầm trong tay đôi giày mới, chúng tôi cùng nhau trở về, trên con đường mọi khi vắng vẻ lắm, hai thằng vừa đi vừa huýt sáo, chơi đùa với nhau, ngêu ngao hát..

Và trong cái khoảnh khắc định mệnh, khi một chiếc xe máy lao thẳng vào chúng tôi..

Cả hai cùng ngã xuống, và tôi đau tới ngất lịm đi...

Khi tỉnh dậy, tôi đang nằm trên giường bệnh, với cái băng tay trắng muốt, còn Tuấn... nghĩ tới đây lòng tôi vừa run, vừa có cảm giác đau nhói..

Người đâm vào chúng tôi, đã không hề có một chút gợn lòng, mà nhấn tâm lao qua đôi chân của Tuấn, cả 2 bánh xe đều nghiêng qua....

Tuấn mãi mãi, không còn chơi bóng đá được nữa, còn tôi, từ đó, tôi cũng trầm mặc hẳn đi, hôm đó tôi cầm lái, và khi người thanh niên đó tới, tôi theo bản năng nhảy ra ngoài, và Tuấn vẫn còn đang ngê ngao hát.. đó là lỗi lầm lớn nhất mà tôi tự cảm thấy là mình phải chịu trách nhiệm. Mặc dù sau đó, Tuấn có bảo tôi, nhưng tôi không thể tha thứ cho mình, và vì thế, cứ mỗi lần ra sân đá bóng, tôi lại nhớ tới Tuấn, người bạn mà tôi sẽ không thể quên trong cuộc đời, người anh em chí cốt của tôi.....

Và giờ đây, tôi lại xỏ chân vào đôi giày mà tôi và Tuấn cùng mua, để chiến đấu, vì danh dự của lớp, đã lâu rồi, tôi không có cái cảm giác, đôi giày ôm trọn cả bàn chân, giống như một phần trên cơ thể mình..

- Để tớ vào sân...

10. Chương 10

Chap 10: Quyết đấu

Cả bọn nhìn tôi như thằng từ trên sao hỏa xuống, kể cả con gái, lẫn con trai, và ngạc nhiên nhất có lẽ là thằng lấm mồm

- Bác học vào sân, đùa à, ông trời gà còn không chặt mà đòi, thằng lấm mồm vừa cười vừa nói...

- Chưa thử sao biết hả mày.. tôi cười..

- Vậy cậu đá ở vị trí nào...

- Tiền vệ trụ, cùng với Vũ, để tớ theo kèm thằng Tú cho..

- Có khả thi không vậy.. thằng Vũ hỏi tôi..

- Cậu chỉ cần lót cho tớ, và nhận bóng sau khi tớ xong việc, vậy thôi, tôi cười..

- Đẳng nào cũng đang thua, còn chẳng lên được bóng, cho bác học thử xem sao các cậu... thằng Thắng hô

- Nếu bác học đá được, thì tao nguyện làm trực nhật thay cho nó.. thằng lấm mồm vẫn tiếp tục..

- Ok, mày nhớ mồm nhé... tôi cười

- Đức ơi, cố lên, Đức ơi, cố lên bọn con gái hô ầm ầm....

Đã lâu rồi, 1 năm trôi qua, tôi không hề ra sân bóng, trong đầu tôi, kí ức về Tuấn ùa về, những ngày hai thằng sát cánh bên nhau, cùng đá bóng, những lúc tôi chuột rút, nó lao tới căng cơ chân cho tôi.... Đó mãi là những kí ức đẹp, và giờ đây, tôi tạm thời quên nó đi, để mang về, vinh dự cho lớp, ít nhất, tôi có thể cống hiến một chút gì đó, cho lớp, cái mà tôi đã không làm, từ rất lâu...

Số 14, số áo mà tôi đã từng mang, và cũng là con số may mắn...

Cường và Vũ giao bóng, bóng lăn về phía tôi, cảm giác chạm bóng, cái vật làm say mê biết bao nhiêu người, làm đắm say bao nhiêu con tim trên toàn thế giới..

- Người mới hả.. để xem nào.. Tú đến bên tôi..

- Sẵn sàng thôi ông bạn..

Tôi đưa bóng qua hai chân, đảo qua đảo lại, Tú cũng đã bắt đầu nghiêm túc.. Cuộc đối đầu đầu tiên giữa tôi và một đối thủ, sau 1 năm thời gian...

Nói thì lâu, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh chóng, Tú lao vào tôi...

Tôi đảo bóng, và vượt qua Tú trước sự hò hét của mọi người...

- Nhận bóng này Vũ... tôi hét và truyền bóng cho Vũ..

Nhận được bóng, bọn tôi bắt đầu tràn lên, không khí cả đội bắt đầu sôi nổi hẳn lên, trái ngược với vẻ khó tin bên phía A1.. Nhận bóng được bật ngược trở lại, tôi mở bóng sang bên trái cho Tùng...

- Tạt vào đi Tùng.. thằng Cường hét..

Bóng được đưa vào bên trong, lơ lửng, cả lũ lao vào như ruồi bâu vào giọt mật... Và người chạm được bóng, không phải Cường, mà là Huy, cầu thủ cao phải tới 1m75 của đội bạn...

Quả bóng lăn ra ngoài sân dưới sự bắt lực của tôi và đồng đội....

“ Không ngờ ngoài Huy với Tú, còn có anh chàng hậu vệ cao kều này nữa...”

Vẫn là ném biên, Vũ đỡ bóng, tuy nhiên, khi nó còn chưa kịp truyền thì Tú đã nhanh chân lấy được, dốc bóng lên phía trên, bên ngoài sân, tiếng hò reo, cổ vũ của bọn con gái vẫn không ngớt... Và đương nhiên, người đối mặt với Tú là tôi, lao lên nhanh, không thì tới gần khung thành mất...

Tú truyền bóng cho Huy và thoát xuống, không hề cùng tôi tranh bóng, tôi lỡ đà, ở sau chỉ còn lại Thắng và Tùng, đối diện với cả Huy, Tú...

- Chuyển đi Huy, cho tao...

- Đứng hòng chuyển.. thằng Thắng hét lên.. lao vào Huy..

Và thằng Huy truyền bóng, tới chân Tú, nó tung cú sút mạnh vào góc...

Bóng lệch qua xà trong gang tấc...

- Lại xịt, ngày gì mà đen thế... Tú hét..

Tôi thở hồng hộc, quay lại, đội mình cũng vậy, hoang mang

- Vũ, cậu theo Tú, để tớ lót sau, nhớ đừng để nó vượt qua nhé, bám chặt lấy nó..

- Ok

Tân lại phát bóng lên, và tôi đỡ bóng, bật nhanh cho Vũ, bên trên là Cường, đang đứng gần với cậu hậu vệ cao kều, 20p trôi qua, còn 10p nữa thôi....

Tú lao lại cản tôi, và tôi cũng không có ham biểu diễn trước cậu ta, tôi truyền cho Vũ và lao xuống...

“ Xoạt ” bóng chưa tới chân Vũ, thì Huy đã tới và chuỗi bóng, bật ra, đúng chỗ tôi đang lao lên....

- Cường, đón bóng...

Tôi truyền qua cho Cường, nó khôn khéo lách qua một hậu vệ khác và đối mặt thủ môn... nhẹ nhàng quân bình tỉ số...

1-1...

“Hòa rồi, hòa rồi ” Tiếng bọn con gái bên ngoài hô to..

Tôi quay ra, thấy nhỏ Vân đang nhìn tôi, ánh mắt có vẻ gì lạ lẫm.. tôi chỉ khẽ cười.. và Vân cũng cười theo..

Tôi không hiểu..

- Ngắm gái vừa thôi, về mà lo chốt kia.. thằng Cường hét...

Bóng lại được đặt ở giữa sân, trận đấu lại bắt đầu lại từ vạch xuất phát, các tình huống uy hiếp đều xuất phát từ giữa sân, có thể nói, trong bóng đá, khu vực quan trọng và cũng là xương sống của cả đội, có lẽ

là khu vực trung tuyến, nơi tôi và Vũ đang cố gắng khóa chặt Tú... còn Huy thì tôi yên tâm khi có Thắng chăm sóc rồi, còn thằng Tùng nữa... cuộc chiến giữa sân ngày càng ác liệt, đã có một số tình huống vào bóng không đáng có..

Thời gian trôi dần tới phút cuối...

Tùng treo bóng, không biết là quả bóng thứ bao nhiêu đây, vẫn bị Huy phá ra, cậu ta quá cao so với chúng tôi, thế nên bóng bổng với A1 là vô dụng, ngoài ra, với cặp chân dài, thì khả năng cản quét bóng của cậu ta cũng là vô cùng khó chịu....

- Vũ.. nhận bóng

Càng ngày, tôi càng thấy Vũ và Tuấn, cậu bạn thân của tôi khi ở nhà có điểm rất giống nhau, từ dáng chạy, tới sự phối hợp ăn ý của chúng tôi, tạo lên một bước phòng ngự từ xa trước khung thành, cũng như từng đường kiến tạo lên cho Cường, bất quá, tôi thấy nó như khóc, khi cậu bạn cao kều kia luôn kèm chặt nó...

Một quả phạt góc... phía trái khung thành..

- Đẩy chúng nó lên, không cho chúng nó xuống, chỉ cần theo người, không theo bóng.. tiếng thằng thủ môn hô..

Tôi cố gắng tìm khoảng cách để len xuống, thế nhưng, trước mặt tôi là cậu hậu vệ to đùng, hầu như không hề cho tôi một khoảng trống...

Bóng được đưa vào, nhưng là sát mặt đất, chúng tôi không thể treo bóng theo lúc đầu, bóng hướng tới chỗ tôi...

Tôi đỡ bóng, và cũng chỉ kịp liếc thấy Thắng đang đứng ở chỗ mà khá trống trải và không bị kèm chặt như bọn tôi...

- Thắng.. tôi hét, và đưa bóng cho Thắng

Cảm giác ở đầu nhói ở chân truyền tới, đau chỉ muốn khóc, tôi đổ gục xuống sân, dưới tiếng hò reo của khán giả... cổ mở mắt, tôi thấy bọn nó đang hò hét....

- Đức.. sao rồi..

- Đau.. chân tớ không ổn rồi...

Tôi biết tỉ số đã được nâng lên 2-1 sau cú sút của Thắng.. tôi được dìu ra ngoài sân, và thằng lăm mồm vào sân, cả đội co lại, chống đỡ một phút cuối cùng...

Đau thật.. tôi xem lại, thấy có vết tím ở chân...

- Có sao không Đức... Hiền đi tới bên tôi..

- Không sao, chỉ hơi đau chút, tôi về bóp thuốc là khỏi...

- Uk, tớ tưởng nếu cậu đau thì vào phòng y tế luôn đi, hay để tớ đi lấy cho cậu miếng salonpas nhé..

- Vậy cũng tốt, cảm ơn cậu nhé... Tôi quay lại với trận đấu...

“ Hoét ” tiếng còi rú lên trong cái không khí như muốn nổ tung này...

Penalty rồi, không phải tiếng còi kết thúc trận đấu.. tôi hoang mang, nếu bị ghi bàn nữa, thì đội tôi sẽ làm sao đây....

Huy và Tân.. đối mặt với nhau, không gian như trầm xuống, cả đội bóng đang theo dõi từng bước lẩy đà của Huy...

Sút rồi... bóng bay căng vào phía bên trái, thằng Tân cũng lao về phía đó...

Bóng ra ngoài, vai thằng Tân đập mạnh vào cột gôn... nó nằm im, trong khi bóng còn lơ lửng bên phía đường biên bên phải...

Lại treo bóng, cả thằng thủ môn cũng đã lao lên, Tân đứng dậy, nhăn nhó, tôi biết nó đau..

“Cố lên anh em ” Tôi thầm cầu mong như vậy...

- Sút vào đi

- Phá ra...

Bóng được tranh chấp quyết liệt bên ngoài cầu môn, thằng Tân đứng buông thông một tay rồi...

Một lần nữa bóng tìm tới khung thành... thằng Tú cản rằng sút xuyên qua cả hàng hậu vệ và quân nó... bóng lập bập dưới chân...

Lệch qua cột gôn một chút... bóng lăn ra ngoài vạch biên...

Thằng Tú đâm mạnh tay xuống sân, tiếng còi mãn cuộc kết thúc...

- Thắng rồi, vào chung kết rồi.. bọn nó lao về phía tôi

- Vô địch, vô địch, vô địch... cả lũ đứng vòng quay và hò.. bọn con gái cũng tham gia vào màn ăn mừng này...

Tất nhiên là không có tôi, và cũng không có Tân, 2 thằng thương binh giờ phút này ngồi nhìn nhau, chỉ cười, tràn ngập vui sướng... Cảm giác này thực lạ, bên tôi, tất cả mọi người hò reo, cả lớp, đây là không khí của tình bạn... tôi thấy lạ, trước đây, tôi chưa từng thấy cảm giác như vậy....

- Cậu thi đấu thật tuyệt, chúc mừng nhé...

- A1 cũng không vừa.. hì hì, cảm ơn cậu cho tớ dung khí bước ra ngoài sân cỏ...

- Tất nhiên, tớ mang lại hạnh phúc cho mọi người mà.. Vân cười, gió thổi tung mái tóc bay bay.. cô ấy thật tuyệt...

- Còn vụ học sinh giỏi đấy...

- Có lẽ nên thay đổi điều kiện, ai thua, một châu KFC nhé...

- Nhất trí thôi

Vân quay người, đi ra phía bên đội bóng của lớp ấy... chúng nó đang đứng ủ rũ.. trái ngược với bên tôi, bóng đá là một trò chơi, và cũng phải có kẻ thắng, người thua, kẻ thắng có quyền cười vui, còn kẻ thua thì cúi đầu, đó là quy luật...

Chúng tôi bám vai nhau, đi về trong nắng chiều vàng vàng, một ngày tuyệt vời, và tôi, cũng đã chính thức có những người bạn, cảm xúc đang trào dâng, tôi sẽ mở lòng ra, để đón tất cả mọi người vào, tôi sẽ không còn là “ chàng trai trầm lặng ” nữa.

11. Chương 11

Chap 11: Cuộc sống mới

- Đi ăn mừng nào mọi người... bọn nó hò reo sau trận thắng quan trọng trước A1

- Tổ có ý kiến là chúng ta liên hoan một bữa mừng chiến thắng... thắng lắm lắm phát biểu...

- Đó là chuyện của tuần sau, giờ phải thưởng nóng cho anh em sau cái chiến thắng đầy căng thẳng này chứ nhỉ..

Vậy là quán nước thắng tiến, chúng tôi ngồi quay quần ăn uống, nói chuyện, bọn nó cùng cười đùa, và mạnh mẽ nhất, vẫn là thằng bạn lấm mồm của tôi, y như cái biệt danh mà tôi gọi nó...

- Bác học hôm nay đá hay vô đối....

- Chuẩn luôn, có tài mà cứ giấu không cho anh em biết...

- Có gì đâu mà mọi người cứ ầm ầm lên thế nhỉ.. tôi cười nhún nhó nói với bọn nó..

Cái chân tôi giờ đang đau lắm, chắc là bắt đầu tới giờ ngấm rồi đây, tôi cố gắng không kêu lên, nếu không lại ảnh hưởng tới chúng nó đang trên mây..

- Chân cậu sao rồi... là Hiền

- Tớ ổn, không sao cả, Tân còn bị nặng hơn tớ mà...

- Nhìn cái mặt nhăn nhăn thế kia mà kêu ổn à.. đây, dán salonpas vào đi ông tướng.. bọn con trai là chúa hay sĩ diện, có đau tới chết thì cũng không bao giờ hé răng mà kêu...

- Đó mới là con trai, và chỉ thế mới đủ sức bảo vệ các bà chứ.. tôi cười cười, bóc miếng salonpas dán vào chỗ chân, một cảm giác mát lạnh truyền xuống, dễ chịu, khoan khoái, và sau đó, thì nó bắt đầu nóng dần lên...

Nhìn bọn nó vui vẻ, lòng tôi cũng vui lây.. cái cảm giác sống trong vòng tay bạn bè thật tuyệt vời...

- Hôm nay ông đá hay thật đấy..

Tôi quay ra, là nhỏ tổ trưởng, đưa con gái mà tôi có cảm tình nhất lớp.. vì từ khi tới, thì tôi chỉ gọi là có chơi với nó nhiều hơn bọn khác...

- Không có gì đâu, trận sau mới hay kia kìa.. tôi cười

- Đạo này cũng biết bốc phét à...

- Không, sự thật đấy, một năm rồi chưa chạm vào quả bóng...

- Thế hả... Hiền quay sang phía tôi..

- Uk...

- Có thể kể cho bọn này không...

Và thế là, câu chuyện của Tuấn, câu chuyện mà tôi chọn giấu bấy lâu nay đã được kể lại một cách chi tiết.. cả lớp lặng im, không ai nói gì... một bầu không khí ảo não bao trùm lên cả lớp

Buổi liên hoan nhỏ kết thúc, tôi trở về nhà với cái chân tập tễnh.. 1 tháng nữa là đá trận chung kết.. lúc đó, có lẽ chân tôi khỏi rồi..

Sáng hôm sau, tôi đi tới lớp, có lẽ, cuộc sống của tôi đã thay đổi hẳn, từ cái trận đá bóng hôm đó, ngồi trong xe, vẫn là cái ghế đó, vẫn khung cửa sổ đấy, nhưng sao tôi thấy nó có cảm giác lạ thế... hôm nay, tôi không nhe nhác nữa, ngồi nhìn ra cửa sổ, nhìn thế giới bên ngoài, để biết có những nhịp sống đang sôi động quanh ta...

Một bàn tay nhỏ nhắn vẫy chào tôi, và tôi mỉm cười chào lại, là Vân..

Chúng tôi không còn căng thẳng như là mặt trăng với mặt trời nữa, không khí có vẻ dễ chịu hơn chút ít đây. Cổng trường đã mở, tôi bước vào trong với niềm hân hoan, và cũng với cái chân cà nhắc....

- Đi cùng tao, bám vai

Tôi quay ra, là cậu bạn đội trưởng, thằng Thắng...

- Mà đi sớm thế

- Lên để thông báo cho anh em vài tin vui mới nhận được từ ban tổ chức giải bóng đá.

Tôi vịn vai nó đi lên lớp, chân vẫn còn đau, hôm trước về, bố tôi cũng khá lo lắng, nhưng rồi cũng thôi, vì những lần trước, tôi còn bị đau hơn như thế này nhiều.... “ Con trai phải chịu đau đớn, chịu khổ cực, thì mới có thể trưởng thành được ” đó là câu nói mà bố hay nhắc cho tôi..

Thì ra, nhà trường quyết định tổ chức cho 4 lớp đá 2 trận chung kết, và sau đó, sẽ có giao lưu giữa 2 lớp với đội các thầy.. đội bóng của trường... khá thú vị đây, tôi cười thầm

Đầu tháng 12 rồi, thế nhưng, cái không khí Noel đã tràn ngập.. chính xác là nó bắt đầu len lỏi vào bầu không khí của từng lớp học, từng dãy bàn, đi đâu cũng thỉnh thoảng bắt gặp, một đoạn nhạc Giáng sinh nho nhỏ, hay một câu nói đại loại như : “ Sắp Noel... đông này, ai sưởi ấm lòng tao ” hay “ Noel rồi, tha hồ đi chơi với người yêu, mà không biết trường mình có tổ chức gì không nhỉ...”

Chính xác là trường tôi có tổ chức một đêm Noel cho tất cả các khối lớp, hôm đó các lớp sẽ có cuộc thi ông già và cô Noel.. đại loại giống như cosplay ông già Noel và một cô gái đi cùng ông già Noel để phát quà..

Việc đó làm cho bọn nó phát sốt lên, nhất là lớp trưởng và bí thư, vì hầu như, chúng nó, và kể cả tôi, không thằng nào chịu đóng làm ông già Noel, vì như thế, chúng nó sẽ phải lên trên sân khấu, và có thể là cả hát..

Tiêu chuẩn chọn ông già Noel là phải cao, và bụng bự... nếu không thì có phương án 2 là nhét bông vào bụng... ông già Noel và thiên thần tuyết sẽ phải trải qua một phần thi phối hợp đặc biệt, đó là vượt chướng ngại vật đưa quà.. còn cụ thể như thế nào thì hôm đó mới có phổ biến.. nhưng ít nhất, thì cũng làm cho bọn nó đau đầu một phen..

Không khí Noel lan tỏa ra cả lớp học toán của chúng tôi.. và bọn tôi còn phát hiện ra, cậu bạn da ngăm ngăm đen A4 đang cựa cựa cô bạn Vân A1.. tình hình ngày càng trở lên rõ ràng, và bọn tôi được thể trêu đùa, làm cho Vân đang hoạt bát, nhanh nhẹn như thế, cũng phải một phen luống cuống đỏ mặt, còn cậu bạn kia thì càng được thể càng tỏ ra quan tâm tới Vân nhiều hơn..

Từ sau cái vụ đá bóng, tôi với Vân, trong cái mối quan hệ của hai đứa đã tốt lên nhiều, không còn những vụ đấu khẩu nảy lửa, không còn những trò đùa tinh quái nữa, đơn giản, vì Vân giờ đang phải đối diện với cậu bạn kia.. còn tôi, càng được thể, nhiều khi, tôi còn bày trò cho cậu bạn kia trêu Vân, những lúc nhỏ tức giận lên, nhìn trông thật buồn cười...

- Tặng Vân này.... Lại tiếp rồi, tôi ngồi bàn dưới, đang quay quay bút làm bài thì nhìn thấy cái cảnh này

- Không công thì bắt hưởng lộc.. tớ có công gì mà lại tặng quà

- Tớ muốn tặng, người con gái mà tớ yêu quý, không được ư..

- Nhưng tớ cũng không muốn nhận quà của người khác... Đứcc đâu, chúng mình đi..

Tôi giật mình, tự nhiên lôi tôi vào đây, đang chưa kịp định thần, thì bị lôi tuột ra khỏi bàn, Vân khoác tay tôi, rất than mật, không quên quay lại, cười cười với cậu bạn kia... và cũng kịp để tay vào mạng sườn tôi, nhéo tôi một cái rõ đau mà tôi phải cố lắm mới không hét lên..

- Phù, cuối cùng cũng thoát.. Vân như gỡ được gánh nặng ngàn cân.. đi nhanh lên, đàn ông mà đi như thằng tật vậy

- Tôi đau chân bà ạ.. mấy ông hậu vệ lớp bà đấy

- Ai bảo ham hố.. hô hô.. mà bỏ tay ra, lợi dụng tôi à

- Ai thêm, tự nhiên lôi tuột ra đây, cầm tay cầm chân ghê chết...

- Nín rồi chị thương.. đi căng tin, chị cho bé ăn bánh bao nhé.

Nếu như ngày trước, cái lúc mà tôi còn là một người lạnh lùng, có lẽ, tôi sẽ cho nhỏ này bơ vơ ngay tại đây, nhưng giờ đây, tôi đã biết cách hòa vào với tất cả mọi người, và tất cả niềm vui tôi nhận được như tăng lên nhiều..

Tôi cười một cách bí hiểm, những cơ hội trả thù như thế này, cái nhéo lúc này, làm sao mà tôi bỏ qua được..

- Chị cho bé ăn bánh bao thật hả...

- Chị lừa bé bao giờ chưa... Vân vênh mặt lên

- Rồi, đi nào....

Chúng tôi bước xuống căng tin, gió lạnh thổi vi vu...

- Cô cho cháu 2 hộp trà sữa, và 2 cái bánh bao...

- Để bé gọi cho... 2 cái sao đủ, tôi cười cười, rồi hướng tới cô bán hàng.. cho con 6 cái cô ơi...

- Chị đãi pé cơ mà nhĩ.. tôi cố làm ra cái bộ mặt trêu chọc.. còn Vân vẫn thản nhiên như không

Bánh bao và trà sữa đã được bê ra, tôi bắt đầu ăn, Vân cũng thế, tiết cuối, vừa rét vừa đói, 6 cái bánh bao được 2 đứa giải quyết một cách ngon lành...

- Cô, cho con 6 cái nữa...

- Này, trâu hay là bò đấy... Vân nhìn tôi

- Chị mời pé cơ mà nhĩ.... Tôi cười cười, mặc dù hơi no no rồi, nhưng nếu chén, thì tôi vẫn có thể giải quyết tốt mấy cái này nữa...

Vân vẫn thản nhiên, ngồi ngoáy cái hộp trà sữa, hút một cách ngon lành, còn tôi, giờ mới thấy hậu quả, khi mà cái bụng tôi đã bắt đầu không thể nào chứa thêm được nữa, nhưng tôi vẫn cố mà nuốt, vừa ăn, vừa uống trà sữa...

- Bé ăn nữa để chị gọi nhé.. Vân cười..

- Thôi, bé xin.. tôi vừa uống vừa nhăn nhó, chắc là tối về khỏi ăn cơm quá...

- Hôm nay chị đãi bé cơ mà, ăn đi, không phải ngại đâu

Tôi tròn mắt nhìn Vân, cứ tưởng tượng là tôi sẽ trả thù kinh tế được với cô bạn lăm chiêu này, nhưng không, Vân còn cao tay hơn cả tôi.... Hút nốt hộp trà, bụng tôi thực sự không chứa thêm được nữa.. tôi và Vân đi lên lớp...

- Giờ bé sẽ là em của chị.. hahaa, gọi chị đi bé

- Không..

- Hư là chị cho ăn đòn nát đít giờ, có gọi không

- Đánh là về kể bố.... để xem, dám bắt nạt không

- Đúng lại... ta cho một trận.

Hai đứa chạy đuổi nhau lên tận lớp, trước con mắt ngỡ ngàng của cả thầy giáo và bọn trong lớp, như là hai đứa vừa trở về từ hành tinh khác vậy...

- Thưa thầy, cho em vào lớp ạ.. Vân nói lí nhí..

- Các em vào đi, lần sau nhớ giờ vào lớp...

Tôi về chỗ, đang mở vở ra ghi bài, thì thấy có mẫu giấy nhỏ ném ra chỗ tôi:” Viết số điện thoại của bé ra đây cho chị, tối chị có việc cần nhờ ”

Tôi hí hoáy viết cái dãy số điện thoại của tôi ra tờ giấy, tất nhiên là vẫn cái trò cũ xì.. viết một dãy số từ 1 tới 9 “ đây là số, sắp xếp thế nào thì tùy ”..

Vân cười cười, không nói gì, nhận lấy mảnh giấy và bỏ vào cặp sách, bọn tôi tiếp tục quay lại với những con số và hình khối... Xa xa, ông bạn lăm lì đang nhìn tôi, nhưng lúc tôi bất giác ngẩng lên nhìn, thì nó quay đầu đi mất...

Tôi cũng không hiểu, và không muốn hiểu luôn...

Buổi tối ở nhà, tôi vẫn giữ cái thói quen sinh hoạt như thường lệ, dạo này, bố không ở nhà, cuối năm, công việc bận, hầu như bố tôi về khi trời đã quá khuya, và ra đi khi tôi còn chưa tỉnh ngủ...

Tít tít.. có tin nhắn

“ Bé à, chị đây ”

Tôi giật mình, quá nhĩ, sao nhỏ này biết số điện thoại của tôi

“ Tôi không quen ai là chị tôi cả ”

“ Mai đến lại ăn đòn nát đất giờ.. ai trả tiền bánh bao cho bé đấy”

“À, thì ra là bà chị nữa mùa.., có chuyện gì, mà sao lại biết số bé ”

“Bí mật, tới lúc cần biết sẽ biết.. Vân tỏ ra bí ẩn, mà bé giúp chị đối phó với Vũ cái, nó cứ bám lấy chị thế này, khó chịu lắm, mà được cả bé nữa, cứ vào hòa với nó trên chị”

“ Giúp như nào giờ, không vào hòa nữa, nhưng mà cứ hôm nào học bồi dưỡng thì chị dẫn bé đi ăn bánh bao nhé, ^^”

“Bé tham ăn nhỉ, được rồi, có gì kế hoạch bàn sau, nhưng mà, bé phải giúp chị đấy ”

“ Tuổi nhỏ làm việc nhỏ, tùy theo sức của mình nhé ”

Một chữ ok cuối cùng mà Vân nhấn lại cho tôi, không biết nhỏ này sẽ nghĩ ra những cái gì quái đản tiếp theo nữa đây, tôi nghĩ một lúc, rồi cắt điện thoại, ngồi vào bàn, tiếp tục học, kì thi học kì cũng sắp tới rồi.

12. Chương 12

Chap 12: Cô chị bé nhỏ

Một tuần trôi qua trong sôi động, vẫn là cái vụ chọn ông già tuyết và cô gái tuyết cho buổi thi đấu ở trường, và cũng bởi vì bà chị hờ của tôi, thỉnh thoảng lại sang lớp gọi này gọi nọ, làm mấy thằng trong lớp thỉnh thoảng lại rú lên như một lũ điên dại.. cũng phải thôi, ngày trước, tôi trầm tính bao nhiêu, thì giờ tôi vui vẻ là hòa đồng bấy nhiêu..

Ngoảng tít mù hộp trà sữa, tôi đưa cái bánh bao vào miệng, nhai nhồm nhoàm, vừa ngẩng đầu lên nhìn...

- Muốn nhờ gì, thì nói đi nào...
- Chị muốn nhờ bé đưa chị đi học, chứ không kiểu này chắc chết mất
- Anh rẽ chặn đường à.. tôi đưa nốt mẩu bánh bao vào miệng
- Chị cho ăn đòn đấy, tên Vũ không chịu bỏ qua, giờ thì sáng nào nó cũng chờ trước cửa nhà chị đây này.
- Thế chả lẽ là chị đi ô tô cùng bé à... tôi cười cười
- Không, thế không tiện, có thể là bé tới đoạn nhà chị, thì xuống, rồi đi xe đạp ra trường.. không vận động nhiều, chân nó nhão đi đấy

Thì ra, một tuần nay, sự tấn công mãnh liệt của Vũ làm cho Vân cảm thấy khó chịu, trên lớp thì không nói rồi, vì Vũ hay lên cửa lớp A1, gọi Vân ra nói chuyện, đã làm bọn lớp Vân mất chữ O, mồm chữ A rồi, giờ lại còn đứng ở cửa đòi đưa Vân đi học nữa... đúng là đẹp trai, không bằng chai mặt thật, tôi tự nhủ, quả này bà chằn này ăn đủ, chưa bao giờ tôi thấy Vân tỏ ra bối rối như vậy cả...

Phương án của Vân đưa ra, cũng không hề khả thi một chút nào, khi mà tôi cũng không muốn bác Khang cứ chỉ đưa tôi một đoạn đường, sau đó lại quay xe về, như vậy, vừa mất công, vừa mất việc, thà tôi đi luôn còn hơn

- Cuối cùng, là chị vòng qua nhà đón bé đi học.. ok chứ
- Không, đi ô tô ầm hơn.. tôi vẫn thủng thỉnh hút sữa
- Đi mà, chị xin bé đấy, đi mà.. Vân vừa nắm tay tôi, vừa tỏ vẻ nũng nịu

- Xấu hổ chưa.. mà có biết nhà người ta ở đâu không mà đòi...

Vân ngó người ra, đúng thật là, không hề biết nhà tôi, chính xác thì không ai biết nhà tôi ở đâu cả. Thật ra thì việc biết nhà hay không cũng không có quan trọng lắm, vấn đề là, tôi muốn cho bà chằn lửa này chịu thêm một chút phiền toái thôi.. gọi là trả thù ..

Cuộc nói chuyện lâm vào bế tắc, mà tôi vẫn đang ngồi, tận hưởng cái vẻ mặt như đưa đám của Vân, công nhận, nhìn cái mặt xị xuống như sắp ăn đòn thật thú vị

Tối nay, sau khi làm xong bài tập, tôi ngồi chờ bố về, vì tôi muốn nói chuyện với bố, kim đồng hồ vẫn tích tắc từng hồi, đã 11h rồi, vẫn chưa thấy bố về, tôi thấy nóng ruột, mọi hôm thì giờ này bố đã về rồi mới phải. Trước màn hình máy tính, nick yahoo bật sáng, nhưng chẳng một ai pm hay chat chit, tôi ngồi nghe nhạc, âm nhạc là nguồn sống của tôi, cũng như cái cây cần nước vậy..

Tiếng xe ô tô lăn bánh xa xa, là bố tôi..

Tôi xuống dưới nhà, ngồi chờ bố ở phòng khách, cũng lâu rồi, bố với tôi không nói chuyện với nhau

- Con chưa ngủ à

- Con chưa, con có việc muốn hỏi bố

- Có chuyện gì thế.. bố nói lỏng cái cavat rồi đặt cái cặp xuống bàn

- Con muốn mua xe đạp, với lại đi xe đạp tới trường

- Tại sao con không đi ô tô nữa...

- Con muốn đi cùng mấy đứa bạn, chứ đi ô tô con thấy cảm giác nó xa lạ sao ấy, với lại cũng chủ động, và bác Khang cũng không phải đưa đón con mỗi ngày nữa

- Tùy con, nếu như điều đó tốt, mai cũng vừa vặn bố được nghỉ, để bố dẫn con đi mua..

- Vâng ạ... tôi cười, và bố cũng cười, nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến.

Cái lí do mua xe của tôi, thì có lẽ ai cũng biết, chẳng cần phải viết ra đây làm gì nữa..

Sáng hôm sau, một hồi hai bố con đi khắp mấy phố bán xe đạp của Hà Nội, cuối cùng tôi cũng chọn được một cái xe địa hình khá hầm hố, với gióng cao, và có cả nấc tăng xích, gọi nôm na là số, như là của xe máy...

Bố đeo tôi, trên chiếc xe đạp mới mua, cảm giác như trở lại tuổi thơ, được bố đeo xe đạp đi linh tinh mỗi khi nghỉ ngơi lại ủa về, tự nhiên, tôi muốn khóc quá, cảm xúc dâng trào, tôi với bố đi ăn, đi chơi.. giống như tôi hồi nhỏ mỗi lần nhớ mẹ... mọi người trên phố có vẻ tò mò, với hai bố con tôi, nhưng mặc kệ điều đó, tôi với bố vẫn vui vẻ trò chuyện suốt cả quãng đường dài về nhà, lâu rồi, lâu lắm rồi...

Hôm sau, tôi đi học bằng xe đạp, cảm giác được đạp xe giữa trời sáng, ung dung hít thở bầu không khí trong lành, vận động toàn thân làm tôi thấy sáng khoái, hơn là chỉ ngồi trong ô tô và nhìn ra đường một cách đơn điệu..... Tôi đi lướt qua nhà Vân, một cậu học sinh đứng ở cổng, còn Vân thì chẳng thấy đâu, tôi cười cười, và vọt đi, cũng không có hứng thú ở lại xem người ta nói lời yêu thương với nhau.. nghĩ tới cái mặt của nhỏ Vân, tôi lại thấy thích thú.. cái mặt lúc giận và lúc nũng nịu trông có cái gì đó cuốn hút khó tả..

Đạp xe tới trường mất 25p, luôn lách trong dòng người mỗi buổi sớm, cũng có cái thú vui của nó, hòa vào mọi người để mình nhận được yêu thương...

Đi lên lớp, đã có mấy đứa tới sớm hơn cả tôi rồi..

Chào bọn nó, về chỗ cất cặp, và tôi nhanh chóng hòa vào các cuộc nói chuyện không bao giờ có hồi kết này, thấy vui vui lạ

Một ngày trôi qua nhanh chóng, tới khi ra về, tôi mới thấy, thực sự là khó khăn, việc cả một lũ học sinh chúng tôi ủa ra, làm cho con đường bé trở lên như thắt nút cổ chai, lại còn đứng đợi nhau, gọi nhau ý ới nữa, mà tôi thì, có ai biết tôi đi xe, vì thế, tôi cứ một mình một xe mà về thôi

Tôi lại gặp đôi tình nhân ấy..

- Chào 2 bạn, đi về vui vẻ nhỉ.. tôi cười, nhìn Vũ đang đi song song với Vân
- Chào Đức.. tưởng mọi hôm cậu đi ô tô cơ mà
- Uk, từ giờ tớ đi xe đạp mà.. tôi tủm tỉm cười, khi nhận ra cái mặt, không biết phải tả như nào của Vân, vừa tức, vừa ngây ngây ngô ngô, đại loại như vậy đó
- Thôi tớ về trước đây, hai bạn cứ nói chuyện tiếp đi nhé..

Tôi đạp xe nhanh hơn hai người họ, tưởng tượng như mình là một thành viên trong cuộc đua tour de france của nước pháp, cảm giác thú vị lắm, chỉ còn lại Vân, vẫn đang phải chịu cực hình với thằng Vũ...

“Đồ đểu, nhớ chị đấy” tin nhắn của Vân ngay khi tôi mới dắt xe vào sân, cũng phải thôi, vì nhà tôi cách nhà Vân một đoạn

“Mới mua xe hôm qua, mà phải kiên 1 tuần, không cho con gái ngồi lên”

“Sao mà phải kiên, không hiểu”

“Theo chiêm tinh học phương đông, thì con gái tượng trưng cho yếu đuối, mà để ngồi lên cái vật mới như cái xe, thì sẽ làm xe trở lên đuối theo, từ đó làm giảm độ bền của xe”

“Không thể tin được, mai bé sang đón chị đi, không chịu được nữa rồi”

“Chị bảo bố mẹ chị can thiệp đi, bé sức yếu, làm gì được ”

“Chị bảo rồi, nhưng tên đáng ghét kia có đi đâu, vẫn cứ bám chặt lấy đấy thôi ”

“Chị nhận lời yêu hắn là ok, hai người chung một xe, vậy là đỡ phải rình rập nhau, bé được ăn kẹo ”

“Không đùa đâu, giúp chị đi bé, muốn điều kiện gì cũng được ”

“Chị phải chấp thuận bé 2 điều kiện, còn cái gì thì nghĩ sau nhé, giờ chưa biết hành hạ như nào cả ”

“Đồ ác độc, được rồi, chị chấp nhận, mai đến đón chị đi học, bé phải làm người yêu hờ của chị ... để cho Vũ không còn nghi ngờ nữa ”

“Là như nào, là chị ôm bé và gọi bé bằng anh ”

“Còn lâu, chỉ là đi cùng, và tỏ ra thân mật tí thôi, chứ không phải lợi dụng”

“Thân mật tí là như nào.. bé thích rồi đấy.. “ tôi trêu

“Mai khác biệt, hỏi nhiều, chị không thương bé nữa giờ ”

“Không thương thì thôi, bé đi chơi với người khác ”

Vậy là cái kế hoạch của Vân và tôi, để ít ra, làm cho Vũ nhụt chí mà bỏ qua đã được vạch ra, không biết rằng, với cái đầu hắc ám đầy mưu mô kia sẽ nghĩ ra những cái gì nữa đây...

13. Chương 13

Chap 13: Quây

Trời hôm nay đầy sao, hiếm khi, trong cái mùa đông lạnh giá, lại có sao nhiều như vậy, cả trăng nữa, tròn như đêm rằm mùa hè. Tôi quần chiếc khăn len qua cổ cho ấm, ngẩng đầu nhìn ánh trăng chiếu rọi, thỉnh thoảng, gió lùa qua khe cửa, kêu u u lên như phải bóng.. nhìn về phía xa xa, những ngôi sao kia, ai là mẹ của tôi, tự nhủ lòng, tôi thèm khát có mẹ, và được mẹ cưng chiều như bao đứa trẻ khác..

Việc có một cô chị hờ cũng làm tôi vui hơn một chút, ít ra, tôi cũng có thể cảm nhận được một chút tình cảm, dù cho, đó là việc Vân lợi dụng tôi để đối phó với Vũ, nhưng trong sâu thẳm, tôi vẫn có một tia mẫn nguyện, dù sao, lâu rồi, tôi thèm khát trong nhà có một người chị hoặc anh để giúp đỡ tôi, chỉ bảo tôi mỗi khi nhầm đường lạc lối, hoặc một đứa em, để thỉnh thoảng giảng bài cho nó, vỗ ngực tự hào vì là một người anh tốt....

Suy nghĩ miên man một lúc lâu, tôi đi vào trong nhà khi bàn tay đã bắt đầu lạnh cóng, và chui vào trong chăn, bên cái giường ấm áp, đưa dần tôi vào giấc ngủ ngọt ngào..

6h sáng hôm sau, tôi đi học, dắt xe ra ngoài đường khi trời bắt đầu bình minh, gió nhẹ thổi, hây hây, lạnh và xuyt xoa... tôi đạp xe, vòng qua nhà Vân...

Không có ai ở cửa nhà, khu phố vắng teo, lác đác thỉnh thoảng có vài hàng quán, mọi người vẫn còn đang tận hưởng nốt những phút nghỉ ngơi cuối cùng trước khi tiếp tục một ngày làm việc mới.. tôi nhấn tin cho Vân..

5p sau, Vân bước ra, với chiếc mũ trùm kín, hai cục bông tròn thả xuống hai bên, chiếc rang khềnh với cái miệng nhỏ xinh đang khe khẽ hát.. tôi ngơ người...

“ Xùy, xùy ba hồn bảy vía thằng em tôi ở đâu về đây ngay đưa chị nó đi học ” Vân xoa xoa tay trước mặt tôi

“ Có gì đâu mà xùy với xùy.. chị dào bé né ” tôi cười một cách nhẹ nhàng nhất có thể

“ Ô, sao lại là chị dào ”..

“ Đúng còn gì nữa, là chị phải nhường em, nhanh không thì ông anh rể tới bây giờ đây này .. có đi không, hay đứng đây cù nhây ”

Đúng là, nói xấu thì hãy để ý, có khi, người ta đứng ngay sau lưng mình cũng nên.. tôi vừa nhắc tới Vũ, thì thấy cậu ta tới ngay được, trên tay vung vẩy bông hoa hồng.. lãng mạn

“ Rồi, đành nhịn bé phát này.... ” Vân tỏ ra hậm hực, rồi bắt đầu leo lên xe, tôi ngồi phía ra, ra sức hò hét:

- Đi nhanh nào, đường dài xa, con chó nó la con mèo.... Hú hú

“ Bé nặng thế hả ” Vân vừa đạp vừa kêu, công nhận, một đứa có 45 kg mà phải đeo một đứa gần 70kg thì đúng là khổ cực thật mà. Tôi cười thầm, ít ra thì tôi cũng phải trả thù, phải hành hạ bà chị này cho bõ tức..

“ Chào Vân, chào Đức, sao hai bạn lại đi cùng nhau thế này ” Vũ hỏi một cách đầy nghi hoặc

“ Uk, hi hi, bọn mình thích đi cùng nhau, bạn thân mà... Đức nhỉ ”

Tôi đang không muốn đối thoại gì, chỉnh lại cái volum trong điện thoại, nghe mấy bản nhạc quen thuộc, thì nghe thấy gọi, giật cả mình...

“ Gì gì.. “ tôi ngơ ngơ

“ Chúng mình là bạn thân đúng không ” Vân vẫn cười, nhưng ẩn sau nét cười ấy là một sự tức giận hằn học...

“ Ờ ờ, đúng rồi, bạn thân, bạn thân ” tôi cười hi hi, sau đó lại tiếp tục nghe nhạc, mặc kệ Vân và Vũ...

Còn Vũ thì hình như cũng chẳng chú ý giờ tới tôi, thế nên bắt đầu tiếp tục bắt chuyện với Vân, và ngó ý muốn Vân sang bên xe cậu ta, vì thấy Vân đang cố sức đeo tôi, cảm thấy thương hoa tiếc ngọc đây...

“ Đức, lên dào đi, không Vân sang bên xe Vũ bây giờ ”

“ Hở.. cái gì cơ ”

“ Bỏ cái phone ra có được không... ” Vân nhảy xuống xe, giật cái tai phone và gào vào tai tôi, làm cho mấy bà bán quán bên đường nhìn nhìn như sinh vật lạ...

“ Gì mà nóng tính vậy, lên dào chứ gì, được rồi, ra đằng sau nào...”

Tôi nhảy lên xe và cầm tay lái, đó là việc mà có lẽ tôi hối hận nhất, vì sau này, tôi mới biết hậu quả của nó khủng khiếp như thế nào...

Vân ngồi sau xe tôi, đưa đôi bàn tay trắng nhỏ xinh vào túi áo khoác đồng phục của tôi, và bắt đầu.. nhéo.. mặt vẫn cười cười với lại Vũ, thỉnh thoảng nói chuyện, tôi cũng không thể tập trung mà nghe nhạc được nữa, mà phải hướng theo câu truyện của hai người, và làm cho tôi và Vân như nửa là bạn thân, nửa là tình nhân, hể tôi nói sai một câu thôi, là y như rằng, bàn tay nhỏ nhắn ấy sẽ làm cho tôi một phát vào bụng, cứ thế mà nhéo, bên ngoài, người ta tưởng hai đứa đang ôm nhau, và Vũ cũng chẳng phải ngoại lệ...

Cứ mỗi lần bị nhéo, là tôi lại nhăn mặt lên, đau không chịu được..

“ Đứt bị sao thế ... ” Vũ hỏi tôi

“ Có con kiến hay con sau nào bò vào người ý, đốt đau như bọ chó cắn vậy”

Chưa nói hết câu, tôi bị ngay một cái nhéo nữa vào sườn, có lẽ lần sau đi học, phải mặc thêm cái áo khoác to ở trong, chứ cái áo len mỏng ôm sát người này thì có mà chết mất với con quỷ sứ này mất..

Cuối cùng đoạn đường ác mộng cũng kết thúc, tôi bước vào lớp với khuôn mặt nhăn nhó, còn nhỏ Vân thì cười tươi như hoa..

“ Chị được lắm, dám bắt nạt bé.. mai cho đi bộ ”

“ Ai bắt bé không chịu hợp tác.. phạt thế là còn nhẹ đấy, hehe ” Vân cười một cách gian ác, tay nghịch nghịch 2 cái bông gòn trên mũ, rồi đi vào lớp, tôi thì trở về lớp mình..

Suốt buổi, có học hành gì đâu, bọn nó bắt đầu làm loạn, dù gì cũng sắp Noel, còn 2 ngày nữa, không khí sôi sục lắm rồi, thằng Thắng và cái Hiền bắt đầu học cách mặc đồ Noel sao cho nhanh, hôm ý có phần thi mặc đồ nhanh mà, cả lũ xúm lại, tóm lấy chúng nó, bắt chúng nó phải cởi ra, lại mặc vào, lại cởi ra, bao giờ tới độ nhắm mắt mà làm cũng xong mới thôi..

May mà tôi không bị lên cái trò chơi này, nếu không, có lẽ đã bị hành xác cho tới chết rồi cũng nên..

Đang suy nghĩ vấn đề, thì có tin nhắn trong máy, chắc là bà chị phiền toái đây.. tôi chắc chắn

“ Ế ề, bé xuống căng tin.. chị đãi bánh, nhanh không hết phần”

“ Ok lìn” tôi nhắn tin lại cho Vân, trong lớp cũng nhạt nhẽo, có gì đâu, xuống dưới đó xem sao...

Bước lững thững dưới sân trường, tôi co ro vì lạnh, sáng mặc phong phanh đã thấy rét, đang ngồi trong lớp ấm.. bước xuống tới căng tin, bên trong có khá nhiều cô cậu học sinh đang ăn uống, chắc là ăn sáng, tôi đảo mắt quanh, không thấy con quỷ kia đâu cả...

“ Chị đâu rồi ” tôi nhắn tin lại

“ Cứ gọi bánh ngồi ăn đi, chờ chị chút, đang đi ra phòng đoàn đội có tí việc, xuống ngay”

Tôi chọn một chiếc bàn gần đó, gọi một cốc trà sữa và một cái bánh mì, sáng giờ cũng chưa có ăn gì cả... vừa ăn vừa nghĩ vấn đề, thỉnh thoảng lại ngó ra cửa, xem con quỷ tới chưa, cơ mà chờ mãi, 5p chả thấy đâu...

Có chuông điện thoại...

“ Bé ơi, chị bị ngã rồi.. hic hic” Vân khóc nức lên

“ Ngã ở đâu ” tôi hỏi vội vàng, việc nuốt vội miếng bánh mì đang ăn làm tôi suýt nghẹn

“ Chân cầu thang nhà B đây này, hic hic ”

“ Chờ tí, bé ra ngay ” Tôi chưa kịp hút hết hộp trà sữa, bánh mì cũng chưa ăn xong, gọi thanh toán xong là tôi chạy ngay ra khu nhà B, không hiểu ma xui quỷ khiến như nào mà tôi lại làm thế, có điều lúc này, người tôi nghĩ tới chỉ có mỗi Vân..

Chả lẽ tôi .. yêu cô ấy rồi sao

Ra tới khu nhà B, trống hoác, không có ai ở đây cả.. tôi rút điện thoại ra, gọi cho Vân...

“ Hehe, bé à, mùa đông chạy bộ, có sướng không ”

Tôi giật mình, theo bản năng, tôi nhìn lên phía lớp A1.. cái hình bóng nhỏ ấy đang vẫy vẫy tay với tôi

“ Đồ...” Tôi tức tới tận họng, nhưng không thể nói ra được

“ Đồ lưu manh, đồ gian xảo, đồ gì nữa thì nói nốt ra đi.. hahaa ” Vân cười trong điện thoại, tiếng cười khoái chí...

“ Được đấy, vụ này chưa kết thúc đâu.....” Tôi nói xong, giờ nắm đầm lên với Vân, nhỏ cố tình vẫy vẫy tay phát nữa, rồi đi vào lớp...

Còn tôi đứng đó, như một thằng dần trong cái bầu không khí lạnh giá... phải trả thù, phải trả thù.....

14. Chương 14

Chap 14: Giáng sinh (P1)

Noel năm nay vào chủ nhật, vậy là chúng tôi được nghỉ một hôm thứ 7 trước ngày noel, và cũng là lúc các đội tuyển “ ông già noel ” chuẩn bị tốt nhất cho cuộc thi của mình, giữa các lớp với nhau

Bọn trong lớp bắt đầu rục rịch, theo như thông tin nội bộ của mấy thằng sinh hoạt tại tổ “thông tin xa mẹ ” thì cuộc thi năm nay gồm 3 phần, đó là thi mặc quần áo ông già noel nhanh, sau đó thì ông già noel sẽ nhảy bao bố tới chỗ cô gái và lấy quà, sau đó phần cuối cùng, thì ông già noel sẽ công “ bà già noel ” của ông, vượt qua các chướng ngại vật, cuối cùng về đích....

Cả lớp âm thầm chuẩn bị, cái Hiền thì phụng phịu ra mặt, vì nó không ngờ có cả cái phần công nhau.. mấy thằng con trai thì đang hết lời khen cái quyết định làm ông già noel của thằng Thắng là một “ vận may từ trên trời rơi xuống ”

Tôi đang nghĩ cách trả thù con quỷ nhỏ kia, mà không ra....

Trống điểm hết giờ.... Tôi lững thững xách cặp ra về...

Con quỷ nhỏ đang đợi tôi ở nhà xe, vẻ mặt có vẻ sung sướng lắm...

“ Đệ nhất ái phi của trăm, mau đèo trăm về nhà thôi nào ” nhỏ ngồi lên đằng sau xe tôi, cười tít cả mắt...

“ Hôm nay mời nàng đi bộ cho.. xe hết hơi rồi ”

“ Lại nói dối, từ sáng vẫn đi ngon lành cơ mà ”

“ Nhưng mà nàng ngồi vào, làm xệt mắt nữa cái lớp rồi còn đi đứng gì nữa ”

Tôi cười sung sướng trong cái vẻ mặt cau có của Vân, mặc cho tôi thúc giục như nào, cũng chẳng chịu xuống, cứ bám lấy xe.. nhất định không chịu đi bộ về.. và tôi cũng bất lực, không thể làm cho nhỏ rời cái xe được, thế nên, lại một lần nữa làm xe ôm không công...

“ Mai không ra đón nàng nữa đâu, mệt lắm, người nặng như heo ”

“ Không được, tới bao giờ mà cái thằng không biết xấu hổ kia bỏ đi, lúc đó, ta sẽ thả tự do cho ái phi, còn giờ, người vẫn là đệ nhất nam sủng của ta ”

“ Xem phim tàu nhiều vừa thôi, nhiễm hết cả rồi ”

“ Ai bảo bé trêu chị chứ.. chị chỉ trêu lại thôi mà, vô tội ”

Trước cái miệng dẻo như kẹo của Vân, tôi khó có thể làm gì được, ngoài việc nín thinh mà chịu trận, tôi không thể cãi lại được với cái đầu lăm lăm mưu mẹo kia...

Chiếc xe đang đi ngon lành bỗng dừng lại, không thể đạp tiếp

“Tuột xích rồi ”

Tôi cúi xuống xem thì thấy xe đã tuột xích, vậy là lại phải bắn tay rồi, tôi lúi húi lắp xích.. trời về chiều dần tối.. mãi mà chả vào, mới đầu còn xé tờ giấy ở quyển vở ra để lót tay cho khỏi bắn, xong thì cũng thôi, lắp tay chạy cho nó đỡ vướng..

Sau khi tay tôi lem nhem, toàn là dầu xe, thì cũng là lúc cái xích nó vào tới nơi nó cần ở, ngoảnh lên, từ nãy giờ lúi húi, cũng chẳng để ý tới Vân, mà cũng lạ, mọi lần nhỏ nói liên hồi, miệng còn không kịp lên da non, thế mà sao thấy im thin thín thế nhỉ...

Tôi quay lên, bất giác, tôi thấy một bịch nước trước mặt mình, Vân đang ngậm chiếc ống hút nhỏ xinh, đưa miệng hút chùn chụt, còn một bịch đưa cho tôi...

“ Cái gì đấy...”

“ Nước, uống đi cho đỡ khát ” Vân cười, đưa túi nước cho tôi...

“ Chu đáo gồm nhỉ ”

“Chuyện, Chị mà lì, phải biết quan tâm...”

Vân chưa kịp nói hết câu, thì tôi đã bước gần tới Vân, gần, gần lắm, tôi cảm giác được những sợi tóc mái đang tung bay trong cơn gió lạnh mùa đông, thấy được chiếc khăn quàng hình còn gấu bông.... Và thấy cái má ửng hồng của Vân trên nền trời đông.. Khuôn mặt xinh xắn hiện ra ngay trước mắt tôi, với đôi mắt to tròn, và cái miệng nhỏ xinh duyên dáng...

“ Á...a.a.a.a” Làm gì thế hả đồ đáng ghét kia

“ Trả thù vụ từ sáng.. ” tôi vừa cầm bịch nước vừa hút, vừa chạy quanh cái xe đạp, bên kia là cái mặt nhỏ Vân, bị tôi bôi một vệt dầu xe vào cái má hồng của nhỏ, hai mắt nhìn tôi một cách đầy thù địch, cứ như chuẩn bị ăn tươi nuốt sống tôi vậy....

“ Đồ mất nhân tính.. người ta có lòng tốt đi mua đồ uống cho, mà còn trả thù cái vụ nhỏ nhất ý à ” Vân nói như khóc, cũng chẳng đuổi tôi nữa, hất bỏ về, đưa tay lên cái vết bẩn ở má, lấy khăn giấy ra lau... lững thững, lững thững bước trên đường, dòng người tấp nập đối nghịch với cái bóng nhỏ bé ấy.. tự nhiên tôi thấy hối hận, tôi thấy mình đùa hơi quá.. thế là tôi vội đạp xe lên, chẳng biết sao, tôi có cảm giác hối hận

“ Chị, lên xe đi, bé xin lỗi.. ”

Vân vẫn không nói gì, lầm lũi đi, bịch nước bị uống hết một nửa cũng không uống nữa.. lầm lì, lầm lì.. Vân giận thật rồi.

Tôi nhảy xuống xe, đứng gần Vân, tôi cố xin lỗi, nhưng vô dụng, Vân vẫn không nói, không rằng, lạnh lùng như là không quen tôi, tôi đưa tay, nắm lấy hai vai của Vân, cô ấy dừng lại...

Tôi nhìn thấy, khóe miệng Vân khẽ cười.... quá muộn rồi

Vân đưa tay nhanh ra, nắm được tai của tôi... trời lạnh mà bị véo vào tai, thì đau phải biết... tôi cố nhin cười, mà không được, cái mặt xinh xinh bị tôi bôi bẩn lem nhem một bên má...

“ Còn cười à, có thích cười không, em hư quá, để hôm nay chị sẽ dạy dỗ em ”

“ Đứng lên, ngồi xuống ”

Cứ mỗi lần đứng lên, ngồi xuống, tai tôi lại chuyển động theo bàn tay của Vân, nhỏ cười khoái trá, trong khi tôi thì đau khổ cùng cực, hối hận vì mình mềm lòng quá, tưởng là nhỏ dỗi, ai ngờ tương kế tựu kế hại lại mình... giờ thì tai tôi dần nóng bừng lên..

Vân đưa một tờ khăn ướt cho tôi...

“ Lau sạch, còn một vệt bẩn nào thì lại đứng lên ngồi xuống tiếp ”

Tôi cố lau, nhưng mà, cái dầu xe đạp, càng lau, càng bẩn, tôi còn cố bôi ra, cho lên cả mũi Vân....

Nhỏ tức lắm, nhưng không làm gì được tôi, sau một hồi lau, thì cũng gần hết, chỉ còn lại mờ mờ, tôi cũng không thoát khỏi cực hình, tiếp tục bị đứng lên ngồi xuống, rất may là, cuối cùng nhỏ cũng nhận ra là đã tới, cái bụng cũng réo ầm ầm lên rồi, thế là bắt tôi đèo về nhà, không quên nhéo tôi thêm vài cái trước khi chạy tọt vào cổng... Để tôi nhắc nhở, đau đớn... tôi càng đau, nhỏ càng sướng...

Chủ nhật tới, không khí Giáng sinh tràn ngập cả phố phường, những bức hình nộm ông già Noel, những ca khúc Giáng sinh vui vẻ.. và thỉnh thoảng, những ông già Noel đi trên chiếc xe wave hiện đại, đi đưa quà cho thiếu nhi, làm cho nhóc tiểu quỷ sau xe tôi hú hét lên sung sướng..

Hôm nay, nhỏ đúng là hóa thân thành cô công chúa tuyết thật rồi, với một bộ váy dạ trắng, với chiếc bot cao cổ.. lung linh. Và dĩ nhiên, vẫn ngồi sau xe đạp của tôi.

Trường cũng trở lên nhộn nhịp hẳn lên, bóng học sinh tấp nập, đủ màu sắc, vì tối nay là một buổi party nho nhỏ của trường, thế nên mọi người được diện đủ màu sắc, đủ loại quần áo, những đèn sặc sỡ lung linh, với tượng người tuyết bằng xốp và một khung cảnh khu núi tuyết lung linh như trong phim được dựng lên ở sân trường, đó là công sức của các anh chị khóa trên, muốn làm cho một Noel thật đáng nhớ trước khi họ rời trường tốt nghiệp..

“ Quà đâu...”

“ Ở đâu còn lâu mới đưa, muốn mặt nhọ tiếp không ”

Vân cười hì hì, không trả lời câu hỏi của tôi, mà làm động tác đưa tay lên xuống, làm tôi nhớ lại cái cảm giác hãi hùng khi bị nhò hành hạ.. Hai đứa đi vào sân trường, cố tìm ra lớp của nhau, bọn nó đứng lộn xộn hết lên..

Tôi tìm thấy mấy thằng bạn cùng lớp, rồi nhập bọn, bắt đầu tìm về với lớp của mình, sau một lúc, tì cũng gặp được hết mấy thằng quỷ.. Bắt đầu ngồi bàn tán, cũng như cổ động tinh thần cho cặp đôi hoàn cảnh của chúng tôi cố gắng đạt được giải cao trong cái buổi thi hôm nay..

Trên sân khấu, dẫn chương trình đang bắt đầu hò hét và giới thiệu cho chúng tôi, về lịch sử của Noel, và tiếp sau là những tiết mục ca nhạc mừng Giáng sinh

Ở dưới, thỉnh thoảng, mới có một vài tiết mục làm chúng tôi cảm thấy có hứng khởi, nếu không, thì toàn ngồi tùm tùm lại buồn truyen, cũng chả có gì đặc sắc...

Cuối cùng thì cái cuộc thi của chúng tôi cũng đã bắt đầu rồi, các lớp hào hứng hẳn lên, một vòng tròn rộng được mở ra, và những chương ngại vật được bê ra, cũng như những chiếc bao bố.. tất cả đều giống như miêu tả của bọn thông tin vĩa hè...

Tiếng hò reo, cổ vũ bên ngoài sôi sục bao nhiêu, thì ở trong khán trường bấy nhiêu, từng cặp ông già Noel và công chúa tuyết tranh tài với nhau, dưới sự cổ động cuồng nhiệt của bọn ở lớp.. cứ 5 cặp một, 5 cặp một, kết quả hoàn thành sớm nhất sẽ là người thắng cuộc..

Thằng Thắng và cái Hiền đã vào vị trí..

Tiếng hô bắt đầu đã vang lên, thế là chúng nó lao lên, nhanh chóng mặc đồ... sau đó thì thằng Thắng bắt đầu chứng tỏ cái lợi thế chân dài của nó, với những bước nhảy với cái bao tải, tất nhiên, hạn chế rất lớn vì bộ râu và cái bụng quá khổ... cuối cùng nó cũng kịp đón cái Hiền, đưa túi quà và hai đứa băng băng lao về đích trong sự hò reo, cổ vũ của bọn ở lớp....

Sau khi cán đích ở vị trí thứ 2.. cả hai đứa đều thở phò phò, mặt đỏ bừng.. mồ hôi túa ra dưới cái tiết trời giá lạnh. Về thứ 2, cũng đồng nghĩa với việc không vô địch, nhưng không sao, chúng tôi quay quần vui về cho tới khi buổi tiệc tàn..

“ Lớp chị được giải 5 nhé, kinh chưa ”

“ Kinh gì, hơn lớp người ta có 2 bậc mà làm to ”

“ Người ta này....” Vân vừa nói, vừa nhéo tôi một cái, có cảm giác, cô gái này thích cẩu vẹo người khác thật...

“ Đi ra nhà thờ lớn chơi đi... hôm nay còn sớm, Giáng sinh mà ”

“ Nhưng hôm nay có đá bóng.. bé còn phải về xem..”

“ Thế thích xem đá bóng hay bị chị đánh đây hả.. đi nhà thờ lớn mau ”

Vậy là thay vì về nhà, tôi ngược xe, trong dòng người nô nức đổ về nhà thờ lớn... đằng sau tôi, Vân đang khe khẽ hát.. bài hát giáng sinh.

15. Chương 15 (end)

Chap 15: Giáng sinh (Cuối)

Đâu đâu cũng thấy tiếng nhạc reo vang, con đường tấp nập và sáng hơn mọi ngày, đèn đường, đèn nhấp nháy được trang trí rực rỡ đủ màu sắc. Dòng người hòa vào nhau giữa cái nhộn nhịp của phố phường, của thủ đô đêm giáng sinh.

Nhà thờ lớn, sau một hồi đạp xe, chúng tôi đã tới nơi, khung cảnh cũng náo nhiệt, đỗ xe vào ven đường, ngồi một quán nước vỉa hè, ngắm những đôi lứa yêu nhau chơi đùa, tung tăng.. gọi đôi cốc nhân trần nóng, với một đĩa hướng dương, chúng tôi vừa ăn, vừa trêu nhau, thảnh thơi còn ném vỏ hướng dương tùm lum, làm cho mấy cặp đôi bên cạnh tỏ ra khó chịu... càng khó chịu,

Vân càng sướng, càng cười to hơn..

- Tự nhiên chị muốn đi lên cầu long biên bé ạ.. Vân đưa hướng dương vào miệng và tí tách cắn
- Chị có bị ầm đầu không đấy, giờ này lên cầu Long Biên làm gì
- Xem ông già noel.. hehe, hôm nay bé phải nghe lời chị, ngoan rồi chị cho quà nhé...

Vậy là thanh toán tiền xong, chúng tôi ngược đường ra cầu Long Biên, cũng gần thôi, nhưng mà lạnh, gió thổi rít từng cơn... Vân đưa tay quần lại chiếc khăn len trên cổ.. tôi cũng suýt xoa vì lạnh...

Vậy là chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình trong đêm Noel của mình, với địa điểm tiếp theo là cầu Long Biên, kì thực, nó đã không còn là cái cầu theo đúng nghĩa từ lâu, trên cầu, có vô số quán ăn, quán nước, đủ để cho người ta vừa ăn, vừa tận hưởng cái vị phù sa từ Sông Hồng thổi lên, cái gợn gợn của hơi nước, và cái lạnh tới tê người mỗi khi có cơn gió bắc thổi qua, làm cho mọi người co ro và thắt chặt cái áo khoác..

- Zô nào, vì tình bạn của chúng ta...
- Zô nhân trần à.. zô...
- 100% và gọi cốc mới.. Vân cười và đưa cốc trà lên miệng tu đúng 100%

1 cốc, 2 cốc cổ tôi như đóng băng lại, kiểu này về mai không viêm họng mất giọng mới là lạ đây. Chơi nhân trần đá giữa mùa đông .. tôi lắc đầu ngao ngán, rồi gọi một cốc nóng, ngồi nhâm nhi, bên cạnh là Vân đang huyền thuyên về một đồng sự đời..

Tôi nhìn về nơi xa xăm đó, giữa dòng sông đang cuộn cuộn, tự hỏi lòng mình nếu như có ông già Noel thì sao nhỉ.. lúc đó có thể xin ông một điều ước, hay nhiều điều ước nữa.. rồi chợt giật mình, lớn đùng rồi, tự nhiên lại nghĩ linh tinh thế này, đúng là lảm cảm mất rồi..

Vân chun cái mũi nhỏ, nhìn tôi, rồi đưa tay vào túi áo khoác, lôi ra một con mèo bằng sứ..

- Chị tặng bé, chúc giáng sinh vui vẻ..
- Bé cảm ơn.. Tôi cầm con mèo sứ xinh xinh ấy lên
- Quà chị đâu..
- Không có đâu, chị phải có nghĩa vụ tặng quà, và em thì có nghĩa vụ nhận quà...

Tôi cười và đút ngay con mèo sứ vào túi, mặc cho Vân đang kì kèo, hết đe dọa, tới nịnh nọt, nhưng tôi vẫn quyết tâm, không nhượng bộ...

Liếc đồng hồ, đã 9h30 rồi, tôi bảo Vân ra về, vì chuẩn bị tới giờ đá bóng, Vân cũng chưa muốn, muốn ở lại thêm, và đi vài vòng nữa, nhưng tôi không chịu, sau một hồi thương lượng, cuối cùng Vân đã chịu để tôi về nhà, nhưng bù lại, phải đưa Vân đi lên đây một lần nữa. Vân bảo, thích cái gió mang chút lành lạnh của sông..

Tôi đạp nhanh, lao xuống con đường dẫn ở cầu, dốc thoải thoải, gió ù ù, nhanh nào, nhanh nào, không thì không kịp xem đá bóng mất, tôi tự nhủ..

Đúng tới khúc cua, thì một chiếc ô tô lao ra.. cũng nhanh không kém so với chúng tôi, vội bóp phanh, tiếng “kít...” dài trên đường phá tan cái bầu không khí lạnh lẽo.. Tôi thấy trời đất quay cuồng, tôi văng ra ngoài, lăn mấy vòng, cũng chả rõ nữa.. cảm giác như đất trời đang sụp đổ..

Tôi không đau, chính xác là như vậy, lúc này tôi lại rất tỉnh, cái tay trái của tôi dùng để tiếp đất đã không còn cảm giác gì nữa, vì khi tôi dùng nó để cố đứng dậy, thì dường như nó không còn là của tôi...

Giờ phút đầu óc quay cuồng, tôi lảo đảo, điều tôi lo lắng nhất là Vân, cái bóng nhỏ nhắn nằm ở ngay phía kia, gần cái ô tô, loạng choạng mãi, tôi mới có thể đứng dậy.. tôi tới gần, kéo cái xe đạp ra khỏi người Vân, bằng cái tay còn lành lặn của mình, tôi lay gọi, nhưng đáp lại tôi, là sự im lặng tới đáng sợ, tôi thấy Vân nằm đó, mắt nhắm nghiền, không hề cử động, đôi mắt to tròn ấy không còn mở ra nhìn tôi, và đôi môi ấy, cái miệng ấy không còn nói với tôi...

Tôi muốn Vân tỉnh lại, muốn nhỏ cái nhau với tôi, thậm chí là đánh tôi cũng được, nhưng sao giờ, nhỏ lại yên lặng thế..

- Vân.. Vân ơi.. tôi cố gọi, trong tuyệt vọng

Không một lời đáp lại, mắt tôi nhòa đi, tôi sợ, một nỗi lo trong lòng đã trở dậy... Không, tôi không cho phép thần chết lại lấy đi người con gái của tôi, còn chưa kịp nói những gì trong lòng tôi với Vân..

Khuôn mặt ấy như mỉm cười, nhìn tôi, tôi thấy hối hận, tôi căm ghét bản thân mình, giá như tôi đừng vội vã, giá như tôi không hấp tấp.. tôi quan sát một cách kĩ hơn.. nhưng tất cả có là gì, khi mà giờ đây, Vân đang ở đó... với bộ quần áo trắng lấm lem bùn đất, và một vết máu chảy dài từ trán xuống..

Mọi người đi đường nhìn với ánh mắt ái ngại, không ai nói gì, họ chỉ nhìn, và cũng không hề giúp đỡ tôi và Vân..

- Ai đó gọi cấp cứu đi.. tiếng một cậu thanh niên hét lên..

Giờ tôi mới thấy đau, nhưng không phải nỗi đau thể xác, mà là nỗi đau về tinh thần, tôi vừa mất đi cái quý giá nhất của mình ư.. mắt tôi nhòa đi, và rồi, trên ngực áo của Vân bắt đầu lấm tẩm những giọt máu.. tôi đưa tay lau nước mắt, chỉ để nhìn cho kĩ.. và tay áo tôi, máu hòa cùng với nước mắt..

Vân khẽ cử động, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu có chút phản ứng, tôi mừng thầm, và rồi Vân mở mắt ra.. nhìn tôi cười, cố đưa tay lên phía tôi, đang định nói cái gì đó..

Tôi thấy mắt mình nhòa đi, tất cả tối sầm lại.. và rồi tôi không còn cảm giác gì nữa...

Lâu sau đó, tôi tỉnh lại, cảm giác đầu tiên, đó là cái nhức buốt tới tận óc truyền đến từ cánh tay trái, và ở đầu, on gong, như là có hàng ngàn con ong đang vo ve bay..

- Con tỉnh rồi à.

Tôi lơ mơ, cố gắng mở mắt ra, phía trước là bố, khuôn mặt thân yêu mà tôi khó có thể quên được, tôi đang ở viện, cái màu trắng ở khắp mọi nơi đã nói cho tôi điều đó..

- V..ân đâu rồi ạ..

- Cô bạn đi cùng con hả.. đang ở bên kia

Tôi cố quay đầu nhìn, chỉ thấy Vân nằm đó, bên cạnh có một người phụ nữ trung tuổi, chắc là mẹ Vân, đang ngồi nhìn Vân, tôi cố gắng ngoái ra nhìn, nhưng không thể được, tôi đau chút nữa thì hét to lên... mấy cái dây ống truyền nước khiến tôi thấy mình như là mấy cái xác trong phòng thí nghiệm..

- Con cứ ngủ đi, Vân nó tỉnh trước con, vừa ngủ lại rồi... bố tôi bảo

Vậy là tôi nhắm mắt lại, cơn đau tới chảy nước mắt làm cho tôi cảm thấy mỗi một cách kinh khủng, vậy là tôi lại thiếp đi...

Ngày thứ 1 ở viện..

Tôi mở mắt khi mà có tiếng gọi nhỏ đánh thức.. tay vẫn còn buốt.. chắc là gãy tay rồi đây..

- Á..a.a.a. tiếng tôi hét to

Chị y tá đang thay băng đầu cho tôi, nó dính vào da, tôi khi giật ra, thì xót kinh khủng, tôi không kiềm chế được, mà phải hét to lên một câu..

- Lớn rồi, mà như trẻ con.. giọng nói quen thuộc vang lên, là Vân.. tôi cảm thấy có chút an tâm..

- Rồi sẽ tới lượt bà, cứ nằm yên ở đây...

- Hai đứa cùng trẻ con.. chị y tá vừa cười vừa nói...

Ngày thứ 3 ở viện..

Hôm nay, bọn ở lớp tới thăm tôi, dẫn đầu là thằng Thắng, và sau là bọn thằng Tùng, cái Hiền.. chúng nó tới thăm, làm cho tôi cũng vui hơn, ít ra không phải đấu khẩu với Vân.. cứ ở gần nhau là hai đứa phải đá đầu nhau mới chịu được hay sao ấy... Bọn nó cũng hứa sẽ chép bài cho tôi, chắc là phải hơn tuần, hoặc hơn, tôi mới trở về học lại được...

Vân bị một vết thương ở đầu, và còn bị rạn xương chân, mới đầu tưởng gãy, nhưng mà không phải.. nhìn cái đầu quấn băng trắng của Vân, tôi biết là nhỏ bị nặng hơn tôi, về phần đầu, đó cũng là lí do, tôi hay trêu nhỏ, bị ngã nên đơ đơ..

Ngày thứ 5 ở viện..

Tôi có thể đứng dậy và đi lại nhẹ nhàng, cái tính không chịu ngồi yên của tôi trở dậy, vậy là tôi cố đeo băng tay, đầu có miếng gạc trắng, vẫn đi tung tăng, mặc cho Vân đang nhìn tôi, với ánh mắt căm thù, vì nhỏ phải ngồi một chỗ..

Dạo này toàn mẹ của Vân vào chăm nom, vậy nên, tôi cũng làm quen được với bà nói chung bà là người phụ nữ hiền hậu, đảm đang, và rất hay quan tâm tới mọi người..

- Mẹ kệ nó đi mẹ, người ý có ăn cả rổ cam, chứ một quả thì bỏ gì...

- Cháu xin, cháu có phải bụng voi như ai đâu mà ăn cả rổ.. tôi cười cười, nhận quả cam từ phía mẹ của Vân.. còn bà chỉ cười cười...

Cuộc sống của tôi bắt đầu một bước ngoặt mới, từ cái vụ tai nạn này, có lẽ.. không có gì là không có mặt tốt của nó...

Ngày thứ 6:

- Ê, trước lúc em ngất đi, chị vẫn nhớ, em nắm chặt tay chị, nhìn chị đăm đăm lắm, mẹ chị rồi à.. Vân cười..

- Đúng rồi, lúc ý, em chỉ biết có mỗi chị, em còn không quan tâm gì tới mọi việc xung quanh cả...

- Đừng có điều, em vẫn còn cố xem xe có bị trầy xước gì không cơ mà...

Ngày thứ 12....

- Anh ơi, mình ăn chung hộp cơm này nhé, em không ăn hết đâu, mẹ nấu cho nhiều quá...

- Uk, ăn nhanh lên, rồi anh lại cùng em tập đi ... hehe, ở mẫu giáo người ta hay gọi là bé tập bò đấy

- Muốn chết không hả...
- Chết sau ai nuôi em nữa....
- Không quan tâm, đây tự sống được
- Thôi, anh đói meo rồi đây
- Để em bón cho này...

Và từ đó, cái phòng bệnh mang số hiệu 202 lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười, của cả bệnh nhân, và của cả một đôi tình nhân trẻ, ngày ngày vui đùa cùng nhau, chúng tôi yêu nhau từ đó, từ cái vụ tai nạn định mệnh, hai đứa có lẽ hòa chung dòng máu, và hòa chung cả nhịp đập con tim...

- Nếu sau này, con mình hỏi bố mẹ yêu nhau như thế nào, thì mình trả lời sao anh..
- Bố đã kéo mẹ về từ tay thần chết bằng một cái nắm tay
- Điều, em kéo anh lại thì có...
- Ai kéo ai thì có gì là quan trọng, quan trọng là giờ mình bên nhau....Hai đứa đứng cùng nhau, bên khung trời đầy nắng, một buổi chiều đông có nắng hiếm hoi, tay nắm tay nhau thật chặt, và cùng nhìn về một phía, nơi đó, có một thứ gọi là tình yêu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-do-la-em>